

உதயதாரைக.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

பு. சக். யள.] துணைபு. புரட்டாதி ம. யச நேயத் வியாழக்கிழமை, Thursday, September. 14, 1843. [Vol. III. No. 17

வேத்யரோழக்கம்.

மரு. அதிகாரம்.

இடமும் காலமும் தெரிதல்.

(On the choice of a proper place and convenient season.)

இப்போது இதற்கொல்லப்போகிற முறைபற்றப்படுவது இம்
 ஹைவரைக்குச் சொன்னதெல்லாம் நினைத்த படிக்குதவமாட்டா
 து. எத்தத்தொழிவிச்செய்தாலும் அதற்கத்தரிப இடமும் கால
 மும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதாமே. கையெறி முறையும் கடு
 க்குணத்திற் சண்பகமும் கட்டால் இரண்டும் வளர்த்து மலர்காணப்
 படுமோ? அப்படியே காலத்தப்பிட்டபிற் கன்று விளையாதல்
 லோ! ஆகையால் உபதேசித்தொழி அரிய தேவதொழிலாகக்
 கொள்ள அதைப் பவிக்க முடிக்கும்படிக்கு கன்றுபிடமும் காலமு
 க் தெரிந்துகட்டவேண்டிய சிறிது முறைகளை இவ்வே வெளிப்ப
 ித்துவோம். ஆகையால் முந்த முந்த எல்லாவிடமுமொன்றுப்
 ப்பாராமற் சிலர்க்கு சமயஞ் சிலர்க்குப் பயமும் காட்டவேண்டிய
 தென்றியக் கவியர்க்கு. குரியன் கதிர் பட்டெறைக்கத் தாமரை
 மலரவே இடிமுறைமுத்து முல்லையுருமாம். ஆகையால் அவ
 னவன் குணத்தையறிந்து பேசவேண்டியதாமே. இரும்பு காய்க்
 த பருவத்ததைக்கொல்லவருக்கக் காய்க்த வெள்ளியாறிவிட்டதை
 யடிப்பான் தட்டானல்லோ! முன்சொன்னபடி எல்லாரையும் க
 லையெற்ற மெய்யான ஆசை கமக்குண்டாகில் அவனவன் குணத்
 தை யாராய்க்ததற்கத்தரிப முறைபார் சாய்க்தபேய் ஒருவ
 னைத்துதித்த மற்ருருவனைக்கண்டுகவே இவனைத்தாழ்த்தி அ
 வையுயர்த்தவே எல்லாரையும் கலையெற்ற வருந்தவோம். இக்
 தமுறையைப்பாராமல் எல்லாரையும் ஒருகண்டசொல் கட்டிடு
 மாகில் இவனை இரட்சித்தவியால் அவனை முழுதும் கெடுத்துப்
 பாவத்தில் அதிகமாய் அழித்துச் செய்வோம். பாலினைக் கண்
 டுகின்றது உக்களுக்குக் கட்டுவெல்லப் பாலினைத் திருப்ப வருக்
 துவதே கடன். கோபத்தைக்காட்டிவிட்டதில் அவன் முழுதும்
 றித்து கெடுவானென்றுகண்டார் பட்சத்தைக்காட்டித் திரும்பு
 ம்வழியைக் காட்டக்கவியர்க்கு. பச்சையென்றிற் பட்டை கிறிப்
 பாலுரசமென்றுத் தயிலமொழுமுமாகிலும்மரத்தாற் செய்த கத்
 தியைக்கொண்டு கெடுவெண்டியதாம். இரும்புக்கத்தியாற் கீறி
 ற்றயிலமொழுவுமில்லை மாறும் உடனெப்பட்டுப்போமென்பார்க
 கை. இதையறிந்தும் ஒருவன் இரும்புக்கத்தியால்மரத்ததைக் கீறி
 னது கண்டோமாகில் அவன் தன் தொழிலை கன்றுச் செய்தா
 னென்றும் தன் கடன் தீர்த்தானென்றுச் சொல்லுவோமோவெ
 ன்னி? பின்னையும் பேசுகாதார்தாமே ஒருவன் செய்த குற்றத்தினால்
 அவனுக்குத்தொல்லத் தேடவேண்டிய விடமேதென்ற குறித்
 தார். அதைப்படியெனில் தீயும் அவனுமாகத் தனிபிருத்தவனுக்
 குப் புத்திசொல்லாப்பாடுவானார். இந்தக் கற்பனைக்கெதிராய்ச்
 சிலபேர் உபதேசிகள் முதலாய் ஒருவனுக்கு உதவி சொல்ல முன்
 னே அவன் குற்றத்தை ஊரெங்குத் தூற்றிக்கொண்டுதிருவாரகன்.
 சிலரோவெனில் ஈதுபேர் கூடியிருக்கையில் அவனுக்கு தீக்கை
 யும் வெட்கமுமாகுமென்று பாராமல் அவனைக் கண்டப்பார்க்கன்.
 அப்படியுப் பிறர் பாவத்தைத் தீர்க்கத் தாங்களே பாவங்கள் க
 ட்டிக்கொள்வதொழிப்ப புறத்தியார் பாவங்களைத் தீக்க வழியிதோ
 வென்ன புறத்தியாருக்குப் புத்தி சொல்லக் கட்டுண்டானால்
 அவர்களுக்கு அவர்க்குத்தியும் தீக்கையும் வினைவிக்க ஆருக்காங்க
 முத்தாரமுண்டோ? எல்லாரும் அறிந்த குற்றமாயினும் மு
 க்தி இயேசுகாதார் கற்பித்தபடியே தனிபிருத்தவனுக்குப் புத்தி
 சொல்லியவர்க்கு சபைபிலவத்தவாலாதியே பரிசுரிக்கச் செய்
 வது முறைபே. அதற்கெனினங்காதேபோனாலோ இரண்டுபே
 ர் முன்பாகக் கண்டுகவும் இதுவுமுதவாத காலத்தவன் குற்றத்
 தைச் சபைபில் வைத்துத் தென்குப்பது கல்லதென்று இயேசு
 காதார் படிப்பித்தார். இவ்வே மிகவும் எச்சரிக்கையாபிருக்கக்
 டவோம். இல்லாவிட்டாற் புறத்தியாருக்குதவாமல் நாமே பல

பாவங்களைக் கட்டிக்கொள்வோமென்பது கிச்சயந்தானே. இட
 த்தைத் தெரிந்துகொள்வது பொல அதற்குரிய காலமும் இதை
 ன்றறிந்து காரியத்தை நடத்தக்கடவோம். சிலபேர் செய்வொ
 தைப்பார்க்கில் பற்றின பாவநெருப்பை அவிக்கப்போகாமல் அ
 தை வளர்க்கத் தருத்தியாலுதினப்போல உருக்குமே. இவர்க்கா
 வ்காரம் வாக்குக் கோபம் பொக்கிபெரியும்போது தீ போய்க் க
 ண்டுத்தாற் கோபத்தாலும் ஆங்காரத்தாலும் மயக்கிட்டுக்கொ
 வன் தீ சொல்லு கியாயங்களைக் காண்பாடு இவ்வையே. அக்
 கோத்திலே உன் கண்டிப்புப் பொறுக்கமாட்டாமல் அதிகமாய்க்
 குதித்து முழுதும் கெடுவானெழியத் தன் குற்றத்தைக்கண்டு திரு
 ம்பமாட்டான். அந்தச் சமயத்தில் அவனுக்கேற்றதைப் தெரி
 ப் பொக்கின ஆங்காரமும் கோபமும் தணித்தின்பு அவன் செய்
 த குற்றத்தைக்காட்டினால் அவனும் அதைக்கண்டு நாணிச் சொ
 ன்படியெல்லாம் கெட்பாணல்லோ! இப்புவலகத்தில்வந்த முத
 த்பாவத்தைக்கண்டித்த ஆண்டவர்தாமே அதிலே நாமும் இத்
 தொகைப்பட்ட சமயங்களில் கட்டவேண்டிய முறையைக் காட்
 டினார். அதைப்படியென்றால் ஆதிதகப்பன் பாவத்தைச் செய்
 தபோது உடநின்ற ஆண்டவருடனே காண்பியாமலும் கண்ட
 யாமலும் அவன் தான் செய்த பாவத்தைக்காணவும் திருமாணத்
 தோடுக்குகிறதைக்கண்டு நாணவும் பொறுத்துப் பின்பு தாமே
 காண்பித்தவனைக் கண்டித்துத் தென்குத்தார். இதோ புறத்தி
 யாருக்கு கன்மையாக கட்டக்கவேண்டமானால் நாமும் அவர்களுக்கு
 ப் புத்தசொல்லத் தெரிந்துகொள்ளவெண்டிய காலமியாவே. மீ
 னவும் எந்த விஷயத்தியாபினுஞ் சமயத்திற்செய்த உதவி பெரிய
 தென்பாரல்லோ? கோவுவந்தமுக்கத்தினால் ஓர் அற்பமருத்தினுற்
 தீர்த்தருவதானாலும் அந்தச் சமயத்தப்பி கோவுமுற்றி விஷய
 கொண்டதாக்கல் எவரானும் தீர்ப்பதற்கிதாம். வந்தவன்என் அ
 னையையுக்கத் துவக்கும்போது சற்றைமென்போட்டதைத் தாய்
 குவதெனினாம். அந்தச் சமயத்தப்பி ஒருசாண்வதியாற் புருத்
 த தன்னையைய முழுதும் கரைத்திடித்தின்பு அதைப் படை
 உபடிப்போவது எவரானுமரிதல்லோ! அப்படி ஒருவன் விசுவா
 சத்திற் நன்றித் தீனைவுக்கொண்டதை அறிந்தவுடனே அவனைக்
 கலையெற்ற ஆசையுள்ள உபதேசி மற்றவலாத் தையும் விட்டு
 அவனண்டைக்குப் போய் காலுயார்த்தை உறுதியாகத் தெற்றிச்
 சொன்னால் அவனுமெனினாய் திற்பான் அந்தச் சமயத்தில் இ
 த் உதவியிலாதாகில் ஆண்டவரைக் கைவிட்டுச் சத்தியவேதத்
 தையற்றது முழுதும் கெடுவான். அறிப்பின்பு உவன் திருப்ப
 வதெனினோ! அப்படி ஒருத்தி தன் கற்புமுதலாக கிறையிலவா
 த கினைக்கதைப் பிடிக்குமபோது உபதேசியுடனேபோய்த் தன்
 னுற்போலவான நியாயங்களைச்சொன்னால் அவளும் வருவாடல் தி
 ர்பதரிதல்ல ஆகிலும் தன் கற்புக்காவலாய் கின்ற நாணத்தைப்
 போக்கி முழுதும் காமத்திலுழந்திப் பின்னரென்ன சொன்னாலும்
 அந்தப்படிக்கதைவிடுவதரிதாம். எல்லாரையும் மோட்சகரை
 யெற்ற மெய்யான ஆசையுண்டானால் இப்படிப்பட்ட சமையங்
 களை காடித் தாமதமின்றி எவர்க்குமுதவப் பிரயாசப்படுவோமல்
 லோ! இதற்கு நாம் தனியும்படிக்குப் பழயவேதத்தில் ஆண்டவ
 ர் கற்பித்ததைச் சொல்வக்காட்டுவோம். அதேதெனில் உயர்
 த கோபுரத்திக்கு முறைமுறையாய் ஒருவன் ஓயாமற் கற்றிப்
 பார்த்துக் காத்திருக்க இவன் சத்துருக்கள் மொய்த்துவருவதைக்
 கண்டார் குறித்தோரடையானத்தைச் செய்ய அதைக்கண்டங்
 க்கே பிசித்து காட்டில் வேலைசெய்திருத்த பாவமுடனே கோட்
 டையில் துழைத்துத் தப்பிய அளவையானத்தைச் செய்தாளுந்
 தன் வேலை விடமாட்டாத சிலர் அகப்பட்டுப் பகைவாரிப் பட்ட
 றத்தால் அவர்கள் குற்றத்தானையாலும் காவலாய் தின்றவன் அ
 டையானஞ் செய்யாமையால்பாதொருவன் வெட்டுண்டுபோனால்
 அந்தக் காவலாளன் தானே இவன் செத்தபழிகொடுப்பானென்று
 கத்தர் கட்டையிட்டார். இப்படித் தன் திருச்சபையில் இயேசு
 காதர் உபதேசிக்கத் தாக்காவலாக நிற்கையென்தார். ஆத்தி
 மக்களைக் கெடுக்கத்திரியும் பசாண்கள் சொதனைகொண்டு வருவ

தை ஆரம்பித்து பார்த்துடனே அடையாளம் தந்தார் போலச் சனங்களுக்கான உறுதிகளைச் சொல்லக்கூடவார்கள். சொன்னதைக்கேட்கமாட்டாதவன் தானே கெடுவான். உபதேசிக்கிற மெய்யானசமயத்திற் புத்திசொல்லாததினால் யாதோராத் தமரும் மோசனம்போனால் உபதேசிக்கைத்தவல்லோ ஆண்டவர் பழியை வாங்குவார். அப்போது புறத்திபார் செய்யப்பாவங்களுக்கு உபதேசிகளுக்கூடக் கணக்குச்சொல்ல இருக்கிறார்கள். அப்படி ஆத்தமங்களை விசாரிக்கக் கட்டுவனயாவாக்கும் ஏசேசியெலென்ற தீர்க்கதரிசி வாயினால் ஆண்டவர் திருவுண்மப்பற்றினதாவது. என் திருச்சபையில் உன்னைக் காலவகையைத் தென். எவர்க்கும் என் வசனங்களை அறிவிக்கக்கூடவாய். பாலி செத்துக் கெடுவானென்று நான் சொல்லவே அவன் பாவத்தைவிட்டுத் தப்பும்படிக்கு நீ அவனுக்கு அந்த அறிவியாததினால் அவன் திரும்பாமற்செத்தால் அவனுத்தமப்பழியை உன்னிடத்தில் வாங்குவேனென்றான். இத்தெல்லாமிப்படியாகில் தன் கையிலொப்புக்கொடுத்த சனங்கன் பசாசு தந்திரத்தார் தெடுவதைக்கண்டு எனக்கென்னவென்றிருக்கும் உபதேசிக்க தொழிற்கடனே அறிபாதவனாயினும் ஆண்டவா ஆக்கினார்க்குச் சற்றும் அஞ்சாதவனாயினுமாயேவென்றுமல்லோ! மகிம் அதிகாரம் முற்றப்பெற்றது.

கிரககணோற்பவவிளக்கம்.

On the Phenomena of Eclipses.

(Concluded from page 177.)

சூரியகிரகணம்—பூமிக்குமாதித்தனுக்குமிடையே சந்திரன் வருங்காலத்திற் சூரியகிரகணமுண்டாகும். இவ்வெண்பிறீ சந்திரசாயை பூமிக்குநேரேவியும். முன்சொன்னபடி சந்திரகக்ஷணம் கிராந்தியலயமுமொற்றைப்பட்டியாதபடியால் அமாவாசைதோறும் சூரியகிரகணமுண்டாகிறது. சந்திரதமசாயை விழுந்த ஸ்தலத்திலுள்ளவர்களுக்குச் சூரியன்முழுதும் மறைந்துவிடுமாதலில் அவர் கட்டுமுழுமுகிரகணமாயும், அதற்குச் சமீபித்திருக்குமிடங்கட்டு அவதமசாயை விழுமாதலால் அவ்விடங்களுக்குக் காலரைமுகாலேனும் விகற்பமாயுத்தோற்றம். சந்திரதமசாயைவிடம் மத்தியதாரஞ் சூரியகிரகணம் பூமிக்குமுன்னதாகத்துக்குச் சமமாயிருக்கும், சந்திரவிற்பஞ்சூரியவிற்பத்திற் கிரத்தால் அதன் தமசாயை பூமியில் விழுமாட்டாது. ஆகையினால் குண்டவிரகணமுண்டாகின்றது. சந்திரன் தமசாயை பூமியில் ஈடையிலுக்கும் அதின் அவதமசாயை சதாஅமாயிலுக்கும் மேற்படவிசாவித்திருக்கமாட்டாது. ஆகையினால் சூரிய கிரகணம் பூமியின் மிகச் சிறப்புக்கு மாத்திரமே தெரிகின்றது. மேலும் ஒரு முகில் வந்து ஆதித்தன் மறைத்தார் கிரகஞ் குவெளிச்சமும் கிரகஞ் இருக்கும் கிரகஞ் விகற்பமாயுத் தோற்றவது போலச் சூரிய கிரகணத்திலுமுண்டாகின்றது. ஆனால் சந்திரன் தற்பிரவையற்றதானபடியால் அது பெற்றிருந்த ஒளி எடுபட யாதொரு விகற்பமுமின்றிச் சகலருக்கும் ஒரு விதமாய்த் தோற்றுகின்றது. இராகு கேது மறைக்கிறதமெய்யானால் சூரியகிரகணத்தைப் போலிதவும் விகற்பித்தத் தோற்றவேண்டுமே. ஆனால் அப்படி விகற்பித்தத்தோற்ற நாமொரு பொழுதும் கண்டதில்லையே.

இவ்விதமாய்த் கிரககணோற்பவகாரணம் தெளிவாய் விவ்ருகின்றது. எமதாரக் கணிதர் சொல் வெணியாய்த் துளங்குகின்றது. கணிதர் சொல்வது மெய், புராணமும் அறிவீனருஞ் சொல்வது பொய். பொய் மெய் பகுத்தறியும் குஷ்டம் விவேகனாகிய உங்களுக்குப் புராணத்தின் பேதாபேதமான மற்றவ் கட்டுக்களை இதற்குச் சாட்சியாயெடுத்துக் காட்டுவேண்டியதில்லை. ஆகிலும் புராணத்திலுஞ் சில சத்தியமுண்டு. தினையைப் பணியணியவென்றும் போலுமலமையினுள்ளவற்றைப் பொதித்திருக்கிறதாய்க்கொள்ள வேண்டியது. இவற்றைத் திறக்க வேண்டிய திறவுகோல்காலகீட்சியினால் கறப்பிடித்துப் போனபடியாலவற்றை அறிவதும் அறிமையாபிற்று. என்னுறுமியவற்றினொன்றைய கிரகணத்தோற்றவரலாற்றைக் கணித சாத்திரத்தில் மகா வல்லவராகிய பென்றிவிந்மற்காட்டியிருக்கிறார். அதன் பொழிப்பு வருமாறு. காரும் அகரரும் கூடியமீர்தல் கடைத்தபொழுது சூரியன், சந்திரன், சந்திரபாதமாயிவ இராகு இம்முன்மவ் கூடியின்றதாகக் காணப்படுகின்றது. ஆகையினால் ஒரு சூரியகிரகணமுண்டானதைத் குறித்துச் சொன்னதாய்த் துணியவேண்டியது. கரரொன்ற சப்தம் பிரகாசித்தலென்னுமர்த்தத்தைக் கொடுக்கிற கரஎன்றதாறுமியிருந்து பிறந்தது. ஆகையினால் கரருக்கும் அகரருக்குமுள்ளபுத்

தத்தை வெளிச்சத்திற்கும் இருளுக்குமுள்ளபுத்தமென அர்த்தப்பண்ணலாம். தேவர் கரையைப்பெடுத்துக்கொண்டபடியால் அவர்களுக்குச் கரரொன்ற கரமம் வந்ததெனச் சில புராணஞ் சொல்வதுமுண்டு. விஷ்ணு தமது சக்கரத்தினால் அகரன் தனையை வெட்டிவென்று சொல்லியிருக்கின்றது. சக்கரமென்பது வட்டமர்கையிற் கிராந்தியலயஞ் சந்திரகக்ஷணத்தை வெட்டுவதினால் சூரியராகி தாரத்திலிருக்குஞ் சந்திரபாதத்திற்குமையையிருக்கின்றது. மேலும் இவ்விடத்தில் காண்டிற பிரமா, விஷ்ணு, சிவன், அனந்தன், கராதேவீ, உச்சிலாவா, பாரிசாதம், கரபி, இலக்குமி, முதலிய சகல கரமங்களுக் காலத்தக்குவமை. உதாரணமாகப் பாகவததேத்தில் அரிச்சுன் கிரித்தினைகோக்கிஉமது மூலமிகின்றதென்றய அபேட்சித்திருக்கிறேன், உமது பிரசன்னமிகின்றதுநிபுக் காட்டுகிறதென அறியேன் என்று சொல்லக் கிரித்தினைச் சொல்லுகிறார்.

“கான் சகலரையும் அறிக்கிற காலம் கான் முநிர்த்த கமக்குமுன்னிப்பொழுது நிற்கிற சகலரையும் பிடித்துக் கொண்டுபோவதற்கு வந்தேன்.” மற்றவைகட்டுமிப்படியே காண்க.

இனி இலக்குமியென்றது சம்பவச் சாலமுத்துக்குவமை. ஆனால் சம்பவச்சாலமுத்து சாத்திரமானவையால் ஐப்பசி மீ ௧௦-ம் தோட்கின்றது. மேலும் இலக்குமிபிறந்தது விபாழக்கிழமை யில்—ஆகையினால் அதற்கு இலக்குமிவாரமென்று பெயராயிற்று.

ஆகையினால் இவ்வளவையுக்கொண்டு மேற்குறித்த சூரியகிரகணம் கிரித்திருக்கும்படியெனக் காணும் ஆண்டு கார்த்திகைமாதம் உடுக்கு உண்டாயிற்று, இவ்வெண்கு

ஆதித்தபுடம் ௬ இராசி உட பாகை ௩௭ கலை.

சந்திரபுடம் ௬ இராசி உட பாகை ௩௭ கலை

சூரியனுக்கும்பாதத்துக்

குமுன்னஅத்தரம் ௨௨ பாகை

புதன் சுத்தபுடம் ௬ இராசி ௨௧ பாகை

சுக்கிரன் ௭ இராசி ௨௧ பாகை

செவ்வாய் ௭ ௬ “ ௨௧ “

வியாழன் ௭ ௮ “ ௨௭ “

சனி ௭ ௮ “ ௨௭ “

இவ்வெண்பிறீ பூமியின்சாயைபுத்தசனியிருத்தபடியால் அதற்குச்

சாயாகதனென்று பெயராயிற்று அதற்கொப்பச்சனியுடம் உடு பாகையாகவும், சாயையுடம் உட பாகை ௩௭ கலைபாகையிருக்கிறதைக் காண்கிறோம்.

மேலும் இவ்வெண்பிறீசனி உரோகணிசுத்திரத்திலிருத்தது. ஆகையால் இவ்வுடம் மேற்காட்டிய சனிப்புடத்தோடொத்தவகுறியதோ எனப் பார்ப்போமாக. துஆசம் ம் ஆண்டுக்கு சித்திரை நட்சத்திரத்துயோகதாரையுடம். ௬ இராசி உட பாகை ௩௬ கலை உட விகலை, ஆகிலும் அயனசனத்தினால் வருடார்த்தம் இவ் விகலை. இத்தப்பரை ௬ விதப்பரை விலகுக்கின்றது. ஆகையினால் தவாலாட்டிய உதாராசம் இதைப் பெருக்கவருவது ௬ இராசி அ பாகை ௩௬ கலை இவ் விகலை, இதை யோகதாரையுடத்திலெடுத்துச் சித்திரை நட்சத்திரமாதியான அதன் புடம் ௬ பாகை ௩௭ கலை ஆகையால் இதைபுத் நீக்கவருவது சித்திரையுடமாம். இதில் பத்த நட்சத்திரத் தன்வருவது உரோகணியுடமாம். இவ்விதமாய்த் கண்ட உரோகணிப்புடம் உட பாகை ௩௨ கலை ௩௨ விகலை ஆகையால் சனி உரோகணியில் உட பாகை ௭ கலை ௨௮ விகலை தாரத்திலிருத்தது.

இன்னும் இராமர் இக்காலத்திலிருத்தாரென்றும் வாலி மத்தரம விபாழருயேதப்பாம்பை பிழுத்துக் கட்டிக்கடைத்தானென்று காண்பெடியாவிலர்என்னும்முன்னெண்ணிக்கண்ட ஆண்டாட்டுத்திருக்கவேண்டியது. அதற்கெய்யவே வானவீரராமாயனத்திற் சொல்லியிருக்கிற இராமாசன காலத்தக்கிரகணியைக்கொண்டு அவருப்பத்தியாகாவல் கிரிவதுவுக்கு முன்னுக் காக்க ஆண்டு சித்திரை மீ. ௬ திகதி யென்றறிகிறோம். அவ்வெண்க்கெண்ணிக்கண்ட கிரகப் புடக்களாவன,

ஆதித்தன் 0 இராசி ௬ பாகை ௩௭ கலை ௨௧ விகலை

சந்திரன் ௬ ௨௨ ௩௬ ௩௭

செவ்வாய் ௭ ௨ ௩௭

வியாழன் ௭ ௬ ௨௭ ௩௬

சுக்கிரன் ௭ ௬ ௨௭

சனி ௭ ௮ ௨௭

இவ்விதமான சகல அத்தாட்சிகளினாலுஞ் காரும் அகரரும்உட அமிர்த்தக்கடைத்தார்களென்றும் பின்னவர்களுக்குப் புத்தமும்

டாபிற்மென்மறு சொல்லிவிடுபது மேற்குறித்த ஆண்டிற் சம்
டவித்த ஒரு குரிய கிரகணத்தை உவமித்துக் கூறியதெனத் துணி
தல் வருவது.

மேலும் முன் னுள்ளோரினும் இக்காலத்தினடப்பதுபோலெ
டபொழுதுக்கு சித்திரை மாதத்திற் றெடங்காமல் ஆசுவீனம், கார்
த்திகை, ஆங்கிரகாயனம் முதலிய பல மாதங்களிலும் துவக்கிற்
றென்று மகா பூரணமாய் அறிந்திருக்கிறோம். இவற்றுட் கார்த்
திகை மாதத்தினுட்கொடுக்கிய வருடம் மிகவும் விசேஷித்தது.
இவ்வருடத்திற்கு முன் குறித்த கிரகணமுஞ் சம்பவித்தது. இ
வ்வருடாரம்பத்துக்கு விசுவவயம் விசாக நட்சத்திரத்தினுஞ் சா
யனவிப்புடம் கூ இராசிசுத்திரப்புடம் அ இராசி ம உபகையா
கவும் இருந்தது.

ஆகையினால் இவ்வருடம் கார்த்திகை மாதத்திலும் விசாக ந
ட்சத்திரத்தினுஞ் சஷ்டித்தியிலும் தொடங்கிற்று. இக்காலத்து
க் கணிதரிதை நினைப்பூட்டும்பொருட்டு அதை ஒரு கடவுளை
உவமித்து அதற்கு கூடுபவமுள்ளபடியார் என்னுகளென்றும் ம உ
மாதமுள்ளதானதால் துவாதசலோசனன் என்றும் கார்த்திகை
பிற்தொடங்கிப்படியார் கார்த்திகையென்றும் விசாக நட்சத்தி
ரத்திற் பிறந்தபடியால் விசாகனென்றும் பெயரிட்டார்கள். சஷ
டித்தியிற் தொடங்கிப்படியார் இக்காலத்துக் கந்தசட்டி விரதம்
துட்படுத்து வருகிறார்கள். இத்திரவானாமாகையான் வானத்
தற் சிதறியிருக்கிற நட்சத்திரத்திற்கு மயிற் கொகே புலமையாத
லாகும் இத்திரவன் மயிலாகிக் கந்தசுவாமியின் வாகனமாகுனென
ச் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விதமாய்ப் புராணத்திற் சொல்லிய கி
ரகணைப்பவ வரலாற்றுபுலமையாதவினுவமேயத்தனை உணர்ந்தலே
கன்று. உலகமையை உணர்ந்துபொருளாய்க் கொள்ளவே தீது. ச
த்தியமிதுவெனக் கண்டும் சத்தியத் தருவலெயதனிலுத்திது.

Batticotta Seminary.

D. L. CARROLL.

ABBOTT'S LESSONS ON MORALS.

(Adapted to Hindu Readers.)

Lesson III.—HONESTY.

When it is thus distinctly explained to children that it is
sometimes right to consider the consent of the owner *implied*,
there is great danger that they will often presume that the
consent is *implied*, where they have no right to presume it.
It will not do to say, "O, I think he will let us have it," and
so take things where we are not *perfectly sure* that the owner
would have no objection. Nor is it enough that you know he
would let you have the thing, if you should ask him for it.
You must know that he would be willing to let you have it
without asking for it. A man who had a large orchard, would
doubtless be willing to give boys apples, if they asked him;
but it does not follow from that, that he would be willing to
have boys take apples without leave. Now we must never
take what belongs to another person, unless we are *sure* that
he would be perfectly willing to have us take them without
permission; as for instance, raspberries from his pasture or
wild flowers from his meadow, or a drink of water from his
pump. These things are all his property. But we may take
them without leave, if it is absolutely certain, not only that
he would be willing to give them to us, but also that he would
not even wish us to ask leave. But when, for any reason
whatever, we have any cause to doubt about the owner's
consent, then the property must be *sacred*, whether its value
is great or small; as for an example, if, instead of raspberries
from a farmer's pasture, it is strawberries from his mowing,
which boys wish to gather, tho' the value of the fruit is nearly
the same, it may be very right to take the one and yet very
wrong to take the other.

An *honest* child will be *honest* in fulfilling his agreements.
To fail of fulfilling an agreement, openly and avowedly, is
unjust; to contrive some secret or artful way of evading what
we agreed to do, is *dishonest*. There are a great many tempta
tions to *dishonesty* in fulfilling agreements for work; for the
man who engages the workmen to do it, very seldom knows

exactly how it ought to be done. He agrees, perhaps, with
a carpenter to build him a house, and he does not know him
self what kind of materials ought to be used for all the vari
ous parts, nor how the work ought to be executed. It is so
with the painter, the mason, the blacksmith, and all the other
trades. Those who work at them can, in fulfilling their a
greements with their employers, take advantage of their em
ployer's imperfect acquaintance with the details of their arts.
But it is *dishonest* to do so. They ought to be as faithful as
if all the world understood every particular of their work and
could judge of its thoroughness as well as they themselves.
An *honest* mechanic will do so. He may at first not get so
great a profit, but he enjoys a high satisfaction, his mind is
at peace, while the *dishonest* workman, for the sake of a little
greater gain, wounds his own spirit and arouses conscience
to complaints, and murmurings, and bitter reproaches.

An *honest* boy is *honest* in regard to property, which some
other person has lost, and which he has found, and he endeav
ours to restore it to the true owner. A *dishonest* man does
not wish to restore it to the true owner. He wishes to secure
it to himself. On some dangerous coasts, where vessels are
liable to be wrecked, men sometimes go and live in huts, to
be ready to plunder the cargoes, and the trunks of the pass
engers, as they are driven ashore by the waves. They have
no compassion for the unhappy men who have barely es
caped a terrible death, and have lost nearly all they possessed.
They only wish to get what is left, for themselves. So they
leave the sufferers to perish upon the sand, while they break
open the trunks and carry away whatever of the cargo which
they can find most valuable. The *honest* man and the *honest*
boy have very different feelings. They think of the losers
when they find what is lost, and do all they can to restore
the property to the owner.

QUESTIONS ON LESSON III.

What great danger are children exposed to in regard to this subject?
In what way are mechanics sometimes *dishonest* in respect to their
work?

What does honesty require of us when we find things that have been
lost?

நீதி நன்னெறி.—முன்றாவது.

உடையவனுத்தாலிலொருவனைவெண்ணி ஒரு பொருளை எடுக்க
நினைப்பது சரியென்று பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லும்பொழுது ஒரு
மொழைண்டாகுது என்னவெனில், அவர்கள் எடுக்கரியாயில்லா
த பொருளைத்தானுமுடையவனுத்தாலு கொடுப்பானெல் றெ
ண்ணி எப்பொழுதுமெடுக்க ஏதாவியிருக்கிறார்கள். அவர் என்னை
எடுத்துக்கொள்ளும்படி உத்தரவு கொடுப்பாரெல் றெண்ணிக்
கொண்டுபொருள்களை எடுப்பது புத்தியினம் அந்தப் பொருளை எ
டுக்கும்படி நான் கேட்பதண்டாலுல் அவரிடம் கொடுப்பாரெ
டெண்ணுவதுஞ் சரியல்ல. உத்தரவில்லாமற் பொருளை எடுக்க
இடங்கொடுப்பாரோவென்பதை நீங்கள் முதல் அறியவேண்டிய
து. ஒரு பெரிய தோட்டத்தை உடையவனிடத்திற் பிள்ளைகள்
பழக்கொடுக்கச்சொல்லிக் கேட்பதண்டாலுல், அவன் கொடா
வருக்கமாட்டான். அப்படிக்கொடுப்பதினாலு, உத்தரவின்
றிப் பழக்கனைப் பொடியுங்கள் எடுக்க அவனிடங்கொடுப்பானென்
ற கருத்தாய் முடியவில்லை. உத்தரவு கேளாவினும் அவன் அ
தை எடுக்கவிடுவ னென்று கேட்டாயாய் நிச்சயித்தறிந்தாலேயன்
ற பற்றாமபடி ஒருவனுடைய பொருளை எடுக்கக்கூடாது. ஆன
லும் நாம் உத்தரவின் றிப் பொருளை எடுக்கலாம். எப்பொழுதெ
ய்கள் அவன் அதை எமக்குக் கொடுக்க மனமாயிருப்பானென்று
ம், நாகக் அலண்டத்தில் உத்தரவுதானுல் கேட்கவேண்டாதது அ
வனவு அவன் விருப்பமாயிருப்பானென்றும் அறிந்தாலேயன்றி
பற்றும்படி எடுக்கக்கூடாது. பிள்ளையாதொரு காரணத்தைப்
பற்றி அந்தப் பொருளுக்குடையவன் சம்மதிப்பானோ அவ்வது ச
ம்மதிக்கமாட்டானோ என்பதைப்பற்றி நான்கள் சமுசியக்கொள்
துபோதில், அந்த உடைமையின்விலை எவ்வளவாயிருந்தாலுஞ் ச
ரி. அதைத் தொடவும்படாது.

ஒருநாணயமுள்ள பிண்ணானது தான் பண்ணின உடம்புக்கையை நிறைவேற்ற மெத்தநாணயவாசுபிரபுர்ப்பான். பிரசித்தமாயும் வெளியரக்கமாயும் தான் பண்ணின உடம்புக்கையை அவன் நிறைவேற்றுகிறபோதுசெய்யவில் அவன் அந்தீதவியுருக்கிறான். நாம் பண்ணின பொருத்தநையைக் கவலமாக மாற்றிப்போடுமபடிக்கு இரக்கனியமாய் உபாயத்தைப் பண்ணுகிறது நாணயத்தப்பரபிரபுர்த்து. நாம் ஒருவேலையைச் செய்வோமென்ற உடம்புக்கையைப்பற்றி நாணயவீணத்துக் கெதுவாயிருக்கத்தக்க அனேக சோதனைகூண்டு. எப்படியெனில், ஒரு வேலையைச் செய்யும்படி ஒரு வேலைக்காரனிடத்தில் ஒப்பந்தப்பண்ணுகிறவனுக்கு ஒருவேளை அந்த வேலையிழுட்டம் மெத்த வெளியாகு. தனக்கு ஒரு வீடு கட்டும்படிக்கு ஒரு தச்சனுடனே அவன் ஒப்பந்தம் பண்ணியும் அந்த வேலையெல்லாஞ் செய்துமுடிக்கிறதற்கு எவ்விதமான சாமான் கள் வேண்டுமென்பதாக அவனுக்குக் கெட்டியாய்த் தெரியவராது. அல்லது அந்த வேலை எப்படிச்செய்கிறதென்றும் அவனுக்குத் தெரியாது. (வண்ணக்காரன், கற்சிப்பன், கொலன் முதலிய தொழிலாளிகளோடு மிப்படியே) ஒப்பந்தம் பண்ணிக்கொண்டு வேலைசெய்கிறவர்கள் தங்களை வேலைக்கொண்ட எமகளோடுபண்ணின ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றுகிறதைப்பற்றி ஒப்பந்தம் பண்ணினவர்கள் ஒப்பந்தம் பண்ணிக்கொடுத்தவர்களுக்கு அந்த வேலையிழுட்டம் கெட்டியாய்த் தெரியாததினால் அவர்களை மோசம்பண்ணிப்போடுகிறார்கள். அப்படிச்செய்வது நாணயவீணாயிருக்கின்றது. ஏனையாகில், உலகத்தாராவையும் அடக்களுடைய வேலையின் கூறபட்டைக் கெட்டியாய் அறிந்து தங்களைப்போல அவர்களுக்கும் அவ்வேலையின் கெட்டத்தனைத்தைப்பற்றித் தீர்க்கச் சாமாந்திய னுள்வர்களுகையிருக்கிறார்களென்று நினைத்துத் தங்களை வேலையில் மெத்த உண்மையுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டியது. ஒரு நாணயமுள்ள கைவினைஞன் அப்படியே உண்மையாயிருப்பான். முதன்முறையில் அவனுக்குக் கணபலன் கிடைக்கமாட்டாது. ஆனாலும், அவனுக்கிருக்கிற மனத்திருத்தியி கவுகள் கனமாயிருக்கும். அவனுடைய மனமும் மாறுதலாயிருக்கும். பின்ன ஒரு தப்பிவித்தனமுள்ள தொழிலாளியோவென்றார் சற்றே கன வயத்தைபடைத்துக்கொள்ளுகிறதற்காகத் தனது மனதைக் காயப்படுத்திப் பிராதுபண்ணி மனச்சாட்சியை எழுப்பிவிட்டு முறமுறுத்து தீர்க்கக்கெதுவாக்கிக்கொள்ளுகிறான்.

ஒரு நாணயமுள்ள பொடியன் மறுபேரிழந்தபொருள்களைக் கண்டெடுத்துப் போட்டவர்களிடத்திற் திருப்பவும் கொடுத்துப் போடப் பிரயத்தனப்படுகிறான். ஆனாலும் ஒரு தப்பிவிப்போவென்றால், தான் கண்டெடுத்த உடைமையைப் போட்டவனிடத்திற் கொடுத்துப்போடப் பிரியமில்லாதுபோய் அப்பொருளைத் தன்னனுபோகத்துக்கென்று வைத்துக்கொள்ளுகிறான். சில சனங்கள் கப்பல் மோசம்பட்டுடையுந் தீவிலே போய்த் குடல்வைத்துக் குடியிருந்துகொண்டு கப்பலுடைந்து கப்பற் சாமான்சூழம் அதிலிருந்த பெட்டிகளும் கடலில்விழுந்த, திரையிலுலே மோதுண்டு கரையில்வந்தெறித்து மிதக்கிறதைக் காண்கும்பொழுது, அந்தக் கப்பலைச் சேத்துக்கொடுத்த ிப்பாக்கியாப்பிரி சற்றென்கிலும் இரக்கமவையரமல் அவர்கள் வேலையிழந்துபோகாததொன் டல்லாது மற்றம்படி அவர்கள் பட்டபிரயாசத்தையும் பாராமல் அவர்கள் துழந்த பொருள்களை எடுத்தபகிர்த்து அதுபவிக்ப் பிரியப்பட்டுப் பொருளையிழந்து பாடனுபவித்தவர்கள் மனவில்விழுந்து சாகும்படியுட்பெட்டுப்போட்டுத் தாங்கெடுத்த பெட்டிகளை யுடைத்து விசையுறப்பெற்ற சாமான் களைத் திருகு எடுத்துக்கொண்டொடியபுறப்பட்டுவிடுகிறார்கள். ஒரு நாணயமுள்ள மனிதனுக்கும், ஒரு நாணயமுள்ள பொடியனுக்கும் உண் உணர்வுமே த்த வித்தியாசப்படுகின்றது. போட்டுக்கிடந்த உடைமையை எடுக்குமபொழுதெல்லாம் அந்தைப் போட்டவனையே நினைத்து உடை உடைவனிடத்திற் தருமபுலுக் கொடுத்துப்போடவேண்டிமெய்யு வேண்டிய பிரயத்தனமெல்லாம் பண்ணுகிறார்கள்.

கேள்விகள்

இதகாரியத்தைப்பற்றிப் பிண்ணன் செய்ய ஏதுவாயிருக்கும் மோசத்தைச் சொல்லு.

தொழிலாளிகள் தங்கடவ்கள் வேலைகளைப்பற்றி என்ன விதமான தப்பிவினையிருக்கிறார்கள்?

மற்றம் போட்ட உடைமையைக் காண்கும்பொது நான்கள் என்ன செய்யவேண்டியது?

MR. POOR'S LETTER TO HIS LATE PUPILS, No. X.

MY YOUNG FRIENDS,

It has been suggested that my last letter contains an *unlovely* view of Christian love. The objectionable and repulsive point is, that love should be represented as demanding sacrifices and painful self denials; whereas the oracles of truth declare that "wisdom's ways are ways of pleasantness;" and that it is the privilege of those who love the Lord to "rejoice always." To this I reply; both statements are correct. Herein we have illustration and proof of the Christian paradox taught by the heavenly teacher, "whosoever will save his life shall lose it; and whosoever will lose his life for my sake, shall save it." As this principle is fundamental in the Christian system and must be reduced to practice in every rightly conducted Missionary enterprise, it may be expedient to give some further illustration of the subject. In doing this, I shall carry out the train of thought which was introduced in my last letter; and then inquire whether there be not sufficient offsets and safeguards to the exercise of Christian love even in its largest extent, to secure us against all that may appear to be repulsive or detrimental. "Be ye followers of God as dear children." In the light of this truly surprising injunction, let us again look at Christianity in its *origins*,—as originating in the infinite love of God the Father, "who so loved the world that he gave his only begotten son," &c.; it pleased the Lord to bruise him and to put him to grief, and to lay on him the iniquity of us all! The love here spoken of, and the nature and extent of the sacrifice by which it is to be estimated, are alike unmeasurable and unsearchable; and from the contemplation of which our minds would recoil, were we not favored with farther discoveries. But when we turn our attention to the result of this peculiar exhibition of God's love to men, we not only become reconciled to it, but are made to feel, that "the Lord God of Hosts is wonderful in counsel, and excellent in working." For in this mystery of love and sacrifice, we discover the central point from which the perfection of the Godhead will be exhibited as in the highest possible degree to secure God's last end in creation, to wit, such an exhibition of himself to his creatures, as will bring to the virtuous intelligences of his vast dominion everlasting joy and blessedness, and secure from them in return never ending, but endlessly increasing ascriptions of thanksgiving and praise. It was most appropriate, therefore, when God the Father sent forth his only begotten Son into the world, that there should appear "a multitude of the heavenly hosts praising God and saying Glory to God in the highest; peace on earth and good will to men." Surely in all this we can find nothing that is either "objectionable" or "repulsive."—And as little shall we find that is objectionable if we turn our attention to another, and to an equally mysterious exhibition of love and sacrifice, viz. The incarnation and death of the Son of God. For it was secured to him by promise and by oath, that he should "see of the travail of his soul and be satisfied." It was "for the joy that was set before him, he endured the cross, despising the shame, and is set down at the right hand of the throne of God." "He humbled himself unto death, even the death of the cross, wherefore God hath highly exalted him and given him a name that is above every name, that at the name of Jesus every knee should bow—and that every tongue should confess that Jesus Christ is Lord to the glory of God the Father." In accordance with this will be the everlasting song; "Unto him that loved us and washed us from our sins in his own blood, and hath made us kings and priests unto God and his Father; to him be glory and dominion,"—for, "Worthy is the lamb that was slain to receive power and riches and wisdom and strength and honor and glory and blessing." This is the Lord and Master whom we are commanded to follow, and whom it is our duty and privilege to imitate, "for if we suffer with him we shall also reign with him." He who is invested with all power both in heaven and in earth, hath declared; "To him that overcometh will I grant to sit with me in my throne; even as I overcame and am set down with my Father in his throne."

We are again brought to the same practical conclusion as before: "If God so loved us we ought also to love one another." "Let the same mind" be in you that was in Christ Jesus. So far as this "mind" prevails among men, so far, from the very nature of the case, must Christianity tend to propagate itself, and to render Missionary enterprises co-extensive with the habitable earth.

But if it was "for the joy that was set before him," that the Son of God "endured the cross, despising the shame," and if it was because Moses had but a due respect to the recompense of reward, that he chose rather "to suffer affliction with the people of God, than to enjoy the pleasures of sin for a season," may it not with some show of reason be asked whether this boasted principle of Christian benevolence, be any thing more after all, than a refined principle of supreme selfishness? This gives me occasion to say, and I entreat that the saying may sink down deeply into your minds, that the difference between the selfish and the benevolent,—the man who loves and pleases himself and the man who loves and pleases his Maker, is not that the former *gains* and the latter *loses*; just the reverse of this is true.

The whole matter of final loss or gain,—of a man's acceptance or non-acceptance in the sight of God, is suspended upon the nature of the ultimate object of his pursuit and the motive by which he is influenced in pursuing that object. Whoever finds his chief pleasure in honoring his Maker and in promoting the highest welfare of his fellow men, under the influence of love to God and man, secures for himself all that his nature can receive or enjoy both for time and for eternity; and this is true altho' in the pursuit of this object he may be called to sacrifice his ease, his property or his life; while every successful effort of a selfish man does but carry him further and further from the fountain of blessedness and increase his danger of final ruin.

While the earth in her orbit is prompt to move in obedience to the law which the Creator has ordained, she accomplishes her high destiny, and shares to the full in the order and harmony and glory of the system of which she is a part. But if in violation of law, she insists upon becoming herself the centre of attraction to other and far nobler bodies than herself, then every successful effort she might seem to make, would but ensure and hasten her own ruin and tend to introduce confusion throughout the dominions of God. But the law of gravitation cannot be of greater importance than the law of love.

Who then that is wise, will deliberately propose *himself* as the centre of attraction and *live unto himself*? and who but the selfish and the foolish can object to self-denials and sacrifices even unto death, when his own eternal destiny and the destiny of his fellow men and the honor of his God are at stake.

Yours very truly,

D. Poor.

Tillipally, Aug. 27, 1843.

The following abstract of a statement of schools under the care of the American Madura Mission for the year 1842, will be read with interest by our readers. A few years ago, a printed book in Tamil was scarcely to be found in the district of Madura, and of course, there were very few who could read the printed character. The introduction of printed books, was at first regarded by the people as a dangerous innovation and it was not till they had obtained printed copies of some of their standard works and saw how vastly superior in point of convenience and intelligibility, they were to the old leaves with which they had been familiar, that this prejudice was removed. By the summary appended to this Report, it appears that there were in the Seminary at the time the Report was published 34 Pupils; in the boys' boarding school 134; Girls' do. 34; English Day Schools 120; Tamil Free Schools, Girls 200, Boys 3,453; number of Readers 2,000; number engaged in studying the Scriptures 1,499. The amount expended on these various institutions in 1842, was £1200 5s. 8d.

Since the publication of this Report some changes have taken place in the Mission—Mr. Ward has been removed from Madura to Madras, and Mr. Crane from Dindigul to Madura.

We beg our native readers to ponder the question—what ought we reasonably to conclude concerning a system of religion—which not only authorises but impels its adherents to this kind of effort for the good of others with whom they have no natural connection—to whose language they are strangers—to whose customs and feelings their own are entirely repugnant. Does not common sense every where pronounce—that if the fruit be good the tree must be good also? Why then this opposition—this prejudice against the Christian faith and doctrine? if its effects are good—itsself is good, and we are bound to receive it as from God, and acknowledge his goodness in the gift.

Statement of Schools under the care of the American Madura Mission, 1842.

MADURA.

REV. R. O. DWIGHT and F. D. W. WARD, —Missionaries.

1. *English School*.—This school has been in operation since 1835 and contains at present rather more than 100 pupils. Mr. WARD has usually spent several hours each day in the instruction of the first class; the other classes have pursued both their English and Tamil studies more immediately under the care of Native teachers, but daily examined by Mr. W. The scholars are principally from the highest classes of the people.

The Bible has been in hands of the pupils, and its doctrines and precepts have been inculcated not only on the sabbath, but from day to day.

2. *Central School*, having for its object to secure to the more advanced boys of the *Free Schools*, a better education than they can elsewhere obtain, has been commenced the past year by Mr. DWIGHT. The boys remain connected with the *Free Schools*, but spend a part of each day on the Mission compound, under the instruction of able teachers.

The principal studies are, Arithmetic, according to the English system; Geography, and Astronomy, with some higher branches of Tamil study. On the Sabbath, the scholars are formed into a Sunday School, and attend entirely to studies of a religious nature, after which they remain in attendance upon public worship.

3. *Tamil Free Schools*.—The whole number of *Free Schools* is 30; of which four are exclusively for girls.

The whole number of boys attending these schools has been 1744, the average monthly attendance 1200. Of whole number about 1100 have continued in the schools from the beginning to the close of the year. A very large majority of the scholars, including all except one or two of the lowest classes, read and commit to memory daily portions of Scripture.

The books used have been Genesis and Exodus, Samuel, and the Gospel by St. Luke. A compend of Scripture History, Geography, portions of the poetical works of some of the most unexceptionable Tamil authors, and several catechisms, containing compends of the facts and doctrines of the sacred Scriptures.

4. *Charity Boarding School for Girls*.—This School has been under the care of Mrs. WARD and contains 17 Scholars. Mrs. WARD has spent several hours daily in the instruction of the children. Arithmetic, Reading and Writing in English and Tamil; the compend of Scripture History, History of Birds and Geography, and the Scriptures, both in English and Tamil have formed their daily studies. The girls have also been instructed in needle-work and spinning, and also in such domestic duties as will fit them for usefulness when they shall hereafter become heads of families.

A commodious building has been erected the past year for the use of the School, at an expense of Rps. 1000. At times a number of the girls have been the subjects of deep religious impressions.

DINDIGUL.

REV. N. M. CRANE and REV. J. J. LAWRENCE, —Missionaries.

1. *Charity Boarding School for Boys*.—This School has 45 boys. Near the close of the year, a class of 10 boys was removed from it to form part of the Mission Seminary, at that time established, but the number has been wholly, or in part, filled up by others who have since been admitted.

The School was commenced in 1837. Several of the pupils have made a profession of their faith in the Lord Jesus Christ, of whom two are now in the service of the Mission as Catechists.

Both Tamil and English studies are pursued in the School.

2. *Charity Boarding School for Girls*, under the care of Mrs. LAWRENCE, numbers 17 pupils, who have been instructed both in Tamil and English, and also in needle-work and domestic duties.

A *Select School for Pariah Children*, of both sexes has been conducted under the superintendence of Mr. LAWRENCE. The present No. of Scholars is 23. They are taught the rudiments of English, together with a better course of Tamil instruction than they could obtain in the Free Schools.

Free Schools.—Of these there are 20, containing 554 scholars, of whom between 40 and 50 are girls. Average attendance 400, of whom about one half are able to read. The studies are the same as in the Free Schools at Madura.

TIRUPOOVANUM.

REV. C. F. MUZZY, —Missionary.

1. *The Boys' Charity Boarding School*, has contained 47 boys, some of whom have been removed by parents or dismissed on other accounts. The studies have been reading, writing, and translating both in English and Tamil; English Grammar, Geography, and Arithmetic, and daily reading and committing to memory the Scriptures, both in their native language and in English. One of the larger boys has recently made a public acknowledgement of his faith in Christ, by uniting with the Church.

2. *A Day School for Girls*, taught by a Christian teacher on the Mission compound, and under the care of Mrs. MUZZY, contains between 30 and 40 scholars. The children take their food and sleep with their parents, but spend nearly the whole day under the superintendence of their teacher. Mrs. MUZZY also spends one or two hours with them daily, hearing their recitations and instructing them in religious truth.

3. *Tamil Free Schools*, of which there are 13 in operation. These contain 498 scholars, of whom 30 are girls. Average attendance 308, and the whole number, who have remained in the Schools from the beginning to the close of the year is 156. About 300 scholars are able to read, of whom between 100 and 200 read and commit portions of Scripture to memory. Two of the teachers, formerly heathen, are now members of the Church.

SIVAGUNGA.

REV. HENRY CHERRY, —Missionary

1. *Boys' Charity School*.—This School contains 35 boys, whose studies are similar to those of the other Boarding Schools. Several of the boys connected with the School, having given satisfactory evidence of conversion have been admitted to the Church.

2. *A Girls' Day School*, containing 20 scholars, is taught daily on the Mission premises, and superintended by Mrs. CHERRY. They remain

with their teacher the whole day, with the exception of an hour at noon.

3. *Nine Tamil Free Schools for Boys*, containing 280 scholars, of whom 250 on an average are daily in the Schools. A part of the scholars from each school are brought to the Mission House daily for examination and instruction. Sometime since, one of the teachers, a young man of much promise, became a Christian, was baptized and admitted to the ordinances of the Church; in consequence of this, his school was broken up, and he was not allowed even to enter the school house. He remained firm, however, amidst all the persecution he was called to endure. After a short time, the storm blew over, his scholars returned, and he has now one of the most flourishing schools at the station.

TIRUMANGALAM.

REV. WILLIAM TRACY, — Missionary.

1. *Twelve Tamil Schools*, of which 10 have been continued through the whole year. The number of scholars taught has been 371, of whom a few have been girls. Average attendance 300; of the whole number, 236 have continued in the schools from the commencement to the close of the year; 140 can read with ease, and between 100 and 200 read and commit to memory portions of Scriptures, as part of their regular lessons; and the remainder, together with other studies, commit to memory Catechisms, containing the principal facts and doctrines of the Bible.

2. *Boys' Charity Boarding School*,—41 boys have been connected with this school the past year, of whom 17 were removed at the commencement of the Seminary, leaving 24 the present number. In several instances applicants for admission have been refused on account of their age, as it has not been thought expedient to admit any except those who are quite young. Since the commencement of the school, 7 of its pupils have made a public profession of their faith in Christ, and tho' some of them have been severely tried, they have hitherto witnessed a good confession, and walked worthy of that holy name whereby they have been called.

Seminary.—During the past year, it was found that the most forward boys in several schools had made such progress in their studies as to render it expedient to commence a Seminary, in which they may pursue studies of higher order, under the care of one or more of the Missionaries, whose time will be principally devoted to their instruction.

34 boys have been brought together from the Boarding Schools at Dindigul, Tirupovanam, and Tirumangalam, and placed under the care of Mr. TRACY, at the last mentioned place. The permanent location of the institution will be at Madura. The time of the scholars is at present occupied with reading, writing, and composition in Tamil and English, translating from English into Tamil, and from Tamil to English; Grammar and Geography, History, Elements of Astronomy, Algebra, and Euclid, with one or two practical works in Tamil.

COMMUNICATIONS.—கடிதங்கள்.

நீதிசூடாமணி.
(On Ethics.)

தூண்டிலினை காட்டித் துள்ளிக் கொள்வார்போல்
வெண்டுகயத்திற் துபொருள்வெடுவனாக, காண்டோறும்
கன்னொன்றே தின்றன் கருத்தில் வைத்தன்னபடி
மென்விலக்கிலே.

யக.

தாருவிழும்போது தன்னிற் படர்ந்தகொடி
வேருடனே சாய்ந்து விழும்மே, பாருவகில்
வல்லோர்க்குத் துன்பம் வருங்காலவாச்சாரந்த
பல்லோர்க்குத் துன்பம் படும்.

யள.

காய்த்த மரக்காய்கனத்தாற்றவைவணங்கும்
வாய்த்தகாய்ப்பில்லாமரம்வணக்கா, தாற்ற
நிறைகல்லிமால் வணங்கி திற்பாணப்போதல்
குறைகல்லிமால் வணங்கான் கூறு.

யஅ.

மட்பாடைத் தோன் மாகில்லாப்பொன் பூச்சுப்
பெட்டாகப் பூச்சிவைத்தபெற்றியதாம் திட்டமுன்ன
செவ்வக்தெருக்காற் செழிப்பாகமேயினுக்கும்
கல்லியல்லாதான் கடம்.

யக.

விண்ணிலே தீர்த்தல் வீழ்மணிநீர்காது
மண்ணில் வந்தோருமனதொழுவரே புண்ணியத்தைத்
தேடுகணற்கறிப்பிற் செருக்கடெவனையே
காடுக்கனித்தே நலம்.

உய.

வீறுடனேகட்டெரிக்கும் வெய்யதண்ணீரெலே
நீறுபூத்துண்டங்கி திற்பதுபால், கூறிய
வல்லோருந் தீர்க்க வறுடைபுட் கொண்பலம்
பூவல்லோரைப்போலிருப்பாரென்.

உக.

கனிக்குப்பலாழை கவசம்பெறிலும்
வினியசுண்புள்ளிருக்கும், கனிதாய்ச்
செயிருணமேலே செறினுமனிதர்க்
குயர்குணமுள்ளுள்ளேபுண்டு.

உஉ.

அக்கைபுட்காற்றை படக்கெவத்தவல்லவரைக்
கக்கைமும்புவிதிர் கண்டதின்றே, சக்கைபெறும்
யோகத்தில்வல்லார்புகமட்டுமாத்தமத்தைத்
தேகத்தில் வைத்ததுண்டோ செப்பு.

உக.

பெருங்காற்றாறுநிசைபிற்பெர்க் தமேகம்போரும்
பொருள்போம் வழித்துக்கம்போரும், சொரிமழையிற்
பன்னத்தில் வெள்ளம்புகித் துறம்பாவஞ்செய்
உன்னத்திற்கலிதீபுறம்.

உச.

எட்டிமரமேனுமிருக்கதிமுதலும்
துட்டருடல்வாறுதுணையாவார், பட்டமரம்
பாறுதவினும்பரமலுத்தீர் தாமோருக்
காறுமுதவாரென்றேகான்.

உஇ.

காய்த்தவிரும்புமேடுகம்பிக்குமவதபோல்
வாய்த்தருணமுள்ளோர் வசமாவார், தேய்த்திலகு
செக்குறுமமெட்போற்றிதைக்கவுலுத்தீர் கொந்து
கைக்குப்பொருள்கொடுப்பார்கான்.

உக.

காவலர்க்குத் தூர்க்கால்காணவருங்காவலர்க்கீழ்ச்
சேவகர்க்குநகாலஞ்சேவரும், பூவுலகிற்
வண்டியோடர் தனிலெவத்தேறுமவலோடம்
பண்டியினிலெறுவனும்பார்.

உஉ.

திரும்பினைக்கண்டுகே பிறுக்குக்காத்தம்போல்
விரும்பியுக்கும் வேகசவீட்டல், திரும்பெல்
துற்சனர்க்குச் சங்கத்தான் குழ்புவிக்காடென்றகந்திச்
சற்சனர்க்குச்சங்கத்தே தங்கு.

உஅ.

என்னிற் றுக்கன்னதில்வலகைக்கட்டெரிக்கும்
உன்னினுப்பகையீதொக்குமே, மென்னமென்ன
நோய்மிய்சுவிட்டாணுவமுடற்கழிவாம்
வாய்மிய்சுவிட்டாவவாறு.

உக.

குணவியுழைவக்கொண்டுகட்டுன்னடைத்தே
அளவுடனே தன்னுருப்போலாக்கும், வளமைபுறு
சான்மலருமுடர்க்கைத்தவண்போற்கவலியுலம்
ஏன்மட்டுச்செய்வருண்மையே.

உய.

தேறமொழிந்துதவிசெய்வமென் துகைவிடுதல்
ஏறவிட்டேனிடெடுத்தற்றே, மாறுபடுந்
வஞ்சருவாவிடவாளாவையொக்கும் வன்
னெஞ்சருவவம்புக்குநேர்.

உக.

பூவினாத்தேனைப்பொறிவண்டு கொள்ளுதல்போல்
பாலிதுறதென்கொள்வார்பாவலர்க்கு, காலிதுறு
கண்மலர்போற்கொள்வார்க்குன் மொழியைப்
புன்மலர்போற்கொள்வார்க்கு போற்று.

உஉ.

செய்யற்றத்பகினைக்குமோநீணிலத்திற்
மெய்யற்றமானிடர்க்கு விதுவரோ, கையற்றோன்
கோட்டிதுறுதேனேறிக்கொன்னான் கொடுமபாலி
விட்டினெற்கொன்னான்வினம்பு.

உக.

(இன்னும் வரும்.)

Arithmetical Query.

கற்றணர்க்க வல்லோர்களே நீங்கள் முற்றணர்க்க வல்லோர்க
ளே தக்கனக்கு வந்தனமின்னகரத்தாரனைக்குத் தந்தனம்.

துரையே,

மன்னன்சோழன் வளகாட்டில் வாரி பெருகி புழுவென்று பெ
ண்ணிஅனத்து கல்விரையை புலாவைத்திங்கியான்போத்தேன் க
ண்ணார் காணப்பெற்றிலென் கடியகுருவி தின்றவிட மன்னுக்க
ட்டிகொண்டெடுத்தேன் மடித்த குருவி தன் வயிற்றிலென்னி
ழன்று நெற்கண்டேனிதையுறியவியம்பிரே, என் உக்கனக்கே
ட்டுக்கொள்ளுகிறதென்னவாலும் இத்தக் கவிஞ்ஞரைடையுப் கட்டி
இதற்கு உதாரணமாக ஒரு கணக்கையுஞ் செய்து உக்கனத்தை
தாரகை வழியாகக் காட்டுமபடி பிராத்திங்கிறேன். சொற்பிறை
முத்துப்பிறைபுருக்குமேயாகித்திருத்திக்கொள்ளவெண்டியுறு
தெனில், சிறியோர் செய்த சிறியுறையெல்லாம் பெரியோராதித்
பொறுப்பதுதான். இவ்வணம் சிவசங்குப்பிள்ளை.

உக.

கிறிஸ்துமாரிக்கம்.—CHRISTIAN.

RULES FOR THE CONDUCT OF A CHRISTIAN LIFE.

Abridged from "the practice of True Devotion" by Robert Nelson Esq.

I conclude, by offering two rules, whereby you may be enabled to perform the ordinary actions of your life which occur every day, after the best and most perfect manner.

The first I shall give you in this matter is, to keep a lively sense of God's Omnipresence upon your minds; always to remember, that he sees all your ways, and is privy to all your thoughts, and that nothing is hid from his all-seeing eye. The philosopher could propose to us, as a means of virtue, to imagine some person of great merit, and for whom we have a profound respect, always before us, and to accustom ourselves to speak and act in such a manner, as that we might procure his approbation. If such an imaginary scheme was capable of producing any good effect, what influence must the presence of an infinite, wise, and holy God have upon us?

The second rule I shall give you is, frequently to call to mind the certainty of death, and the uncertainty of that time we have to continue in this world. We often hear of somebody or other that is taken off by sudden death, and that which befalls one man today, may befall thee to-morrow. God has in great mercy to us, made the hour of death uncertain, that we might not be tempted to abuse our time, but might be always upon our guard, and ready prepared whenever he should summon us out of life. It is one of the great artifices of the devil, to conceal from us this truth, and to divert our thoughts from it, and to insinuate, that there is time enough before us to grow better, and amend our lives; a great point being gained, when he prevails upon us, to defer our repentance; for tho' God has promised to pardon those that sincerely turn to him, yet he has not laid himself under any obligation of lengthening out our days till to-morrow.

There is no method more certain to know whether we walk upright before God, than to consider whether we are in such a condition as to be ready to die whenever God thinks fit: and the best way to clear this matter is, to reflect whether in our present circumstances and in the constant course of our daily actions, death would not surprise us. Now, if we find any thing that would trouble us upon its approach, let us quit it immediately, and do that now, which upon such an occasion we should wish to have done.

கிறிஸ்தவன் பூரணசந்தானாயிருக்கவேண்டுமென்பதைப் பற்றி.

அன்றாடம்மெக்களுக்குச் சம்பலிக்குக் காரியங்களை அல்லது அலுவல்களை மெத்த உத்தமமாயும் அதிகம் பூரணமாயுஞ் செய்து முடிக்கத் தகுதிவிளைபுடைத்தான இரண்டு சூத்திரங்களை எடுத்துக் காட்டுவோம். அதிகலொன்றென்னவெனவாயில், பராபரனெப்பொழுதுமெக்கள் முகதாலிடெம்முடனிருக்கிறோன்றெம்முடனிருக்கின்றபித்தத்தெக்கொண்டு எமதுவழிகளையெல்லாமவர் காண்கிறோன்றும், எம்முடைய இரகசியங்களை அவரறிந்திருக்கின்றும், சகலத்தையும் காண்கிற அவருடைய கண்ணிலிருத்தொன்றும்முறைக்கப்படுதென்றவ் கெட்டியாய் நினைத்தெக்கொன்னவெண்டியது. அப்படியிருத்தும் உலகஞாணியாயிருக்கப்பட்டவொருவன் வேறொருபெரியவரை எப்பொழுதும் நினைத்தெக்கொண்டு அவருக்கு அதிகக்கனத்தைச் செலுத்தவேண்டுமென்றும் அவரோடேபேசுகிறபொதெல்லாம் அவர்புகழ்த்தக்கணியாகப் பேசவேண்டுமென்றும் உங்களுடனே சொல்லக்கூடியதாயிருக்கும். இவ்விதமாயொருவர் பெரியவரை நினைத்தெக்கொண்டிருக்கிறதினால் அதிகம் கண்மையருமறதண்டாஅல், முடிவற்றகயம்புளாய் அனைத்தையும் மீத்த பரிசுத்தகடவுளுடைய சமூகம் எங்கன்மனதெல்லவளவாகப் பெலன்கொண்டிருக்கவேண்டியது.

இனி, இரண்டாஞ் சூத்திரமென்னவாஅல், மரணம் நீச்சயமென்றும், நாமியவுலகின் கண்ணிருப்பது அநீச்சயமென்றும் நாமெப்பொழுதுமெம் மனதிலுய்த்துணர்வேண்டியது. கல்பேரிருந்தாப்போலே காலஞ்சென்றவிட்டார்க்கென்பதைப்பற்றி நான்கன்பலமுறையுஞ் கேள்விப்பட்டதுமல்லாமல், இன்றைக்கொருவனுக்குச்சம்பலிக்கிற காரியத்தானே மற்றவனுக்கு நான்குச்சம்பலிக்குமென்பதமெக்கு விளப்பமாய்த்தெரியவரும். மரணவரும் நாமிகையெப்பொருவென்பதை அறியாதிருக்கும்படிசெய்ததினால் ஆண்டவனுக்குத் துதிசெலுத்தவேண்டியது. அப்படி மரணம்வரும் நேரமெப்பொருவென்பதை அறியவதுண்டாஅல், நான்களெங்கள் நேரத்தைவிடத்தவபாவனைபண்ணுவதற் கேதுவாயிருப்போம். ஆனாலும், நாமெப்பொழுதஞ் ச வதானமாயிருக்கிற மரணத்தையெப்பொருபரபரன் எட்டமிடத்திற்குப்புலாரோ அம்மிடும் நான்கள் எத்தனைத்திடன் தயாராயிருக்க வேண்டியது. பசாதினாடைய தந்திரங்கனிற் பெரியதந்திரமொன்றென்னவாகில் இந்த உண்டையை கம்மைவிட்டு மறைத்து எங்கள்புலக்களை வேறென்றிற்போக்கி நான்கள் சீர்ப்பட்டவும் எமதுசெய்கைகளைத் திருத்தவும் வேண்டியகாலநேரமின்னமிருக்குதென்றும் எங்களை அடைபித் தன்னெண்ணத்தை முடித்துக்கொண்டு எங்கள் குணப்படுத்திப்பின்போட்டு வைக்கப்பண்ணுகுது. ஏனென்றால்பராபரன் தம்மிடத்தில் உண்மையாய் வருகிறவனுடைய பாவக்களமன்னிப்பெனென்ற வாக்ருத்தத்தம்பண்ணி இருந்தாலும் இன்னும் நாமியளவுக்கும் எங்களுடைய நான் நீட்டிக்கவேண்டுமென்ற கடைமையுள்ளவராயிருக்கவிலை.

நான்கள் பராபரனுக்கு முன்பாக நேர்மையுள்ளவர்களாய் நடக்கிறோமென்பதைச் சொதிக்கும்வழியென்னவெனவென்கில், அவர் நினைத்தவேளை நான்கள் மரணமடையத்தக்கணியாய்த் தயாராயிருக்கிறோமென்றறியவேண்டியதே ஒருவழி. இதுகாரியத்தை இன்னும் வெளிப்படையாகச்சொல்லுகில், மரணம்வந்தாலும் பயப்படமாட்டோமென்ற நினைவிலிருக்கிறோமோ என்பதை உய்த்துணர்ந்து பார்க்கவேண்டியது. பின்னை மரணம் எங்களைக்கிடம்பொழுது நெருக்கிடப்பட்டத்தக்கவர்களாய்வரத்தக்க ஏதாருதல் எம்முடைய செய்கைவிற்கண்டோமென்கில், நான்கள் இப்போதானே காலதாமதம்பண்ணாமல் அச்செய்கைவிட்டுப் பிரிந்து, இன்ன காரியத்தைச் செய்தோமில்லையென்ற மரணத்தவலாய் நினைக்கும் அந்தக் காரியத்தைவே இப்பொழுது செய்யப் பிரயாசப்படவேண்டியது.

Scriptural Proofs of the Doctrines and Duties of Christianity.

God a Father to true Believers.

"Thus saith the Lord, Israel is my son, even my first born." Ex. iv. 22.

"Ye are the Children of the Lord your God." Deut. xiv. 1.

"Doubtless thou art our Father, though Abraham be ignorant of us, and Israel acknowledge us not, thou O Lord, art our Father, our Redeemer." Isa. lxiii. 16.

"Our Father which art in heaven." Matt. vi. 9.

"Jesus said, I ascend to my Father and your Father; to my God and your God." John xx. 17.

"I will be a Father unto you and ye shall be my sons and daughters, saith the Lord Almighty." 2. Cor. vi. 18.

பராபரன் லிசுவாசிகளுக்குப் பிதா.

சத்தர் உரைக்கிற தேதெனில், இலாவெல் கமது முதற்பெருண குமாரன். உ.மோசே ச.உஉ.

நீங்கள் உங்கள் பராபரனுடைய சத்தரின் பிள்ளைகள். இ.மோசே ௧.௧.

தேவரீர் எங்கள் பிதாவாமே, ஏனென்றால் ஆபிரகாம் எங்கள் அறியான். இலாவெலுக்கும் நான்கள் அறியப்பட்டவர்களுமல்ல—தேவரீர் எங்கள் பிதாவும் எங்கள் மீட்பருத்தானே. ஏசா. ௬௪. ௧௬.

பரமன்டலங்கலிலிருக்கிற எங்கள் பிதாவே, மத்தேயு. ௬. ௬. யோகவானவர் சொன்னது, என் பிதாவினிடத்திற்கும் உங்கள் பிதாவினிடத்திற்கும் என் தேவனிடத்திற்கும் உங்கள் தேவனிடத்திற்கும் எழுத்து போகிறேன். யோவா. ௧௪. ௨௦.

நான்குடன் பிதாவும் நீங்கள் என் குமாரருக்குமாரத்திகளுமாயிருப்பீர்களென்று வல்லமையுள்ளவர் சொல்லுகிறார். உ. கொ. ௧. ௧௮.

பஞ்சதந்திரக்கதை.—ஊவது.

சத்திவீரகம் அல்லது அடுத்ததுக்கெடுத்தல்,

PANCH-TANTRA-KATEI.

The art of conquering an enemy by means of an affected friendship.

Concluded from page 169.

அதுவவற்றிற்குப் பலவித கதிகைக் காண்பிக்கும்போது தவண்கள் யான குதிரை தேர்களிலுமிவ்வாகன நன்றும் இருக்கிறதென்று மெச்சிச் சந்தோஷிக்கப் பின்பற்றப் பாம்பிரண்டு மூன்று நாள் வரைக்கும் அப்படியே நடந்து பிறகு மந்தகதியாய்ப்போகத் தொடங்கிற்று. அப்போது தவண்கள் இன்றைக்குமெல்லவென ஏன் நடக்கிறதென அப்போது புசக்கம் நான் பசித்திருக்கிறதினாடக்கக்கடலிலுடையமெனக்கேராகன் நீ சிறுத்தவணையாய்ப் பார்த்துத் தின்றகொண்டிருவென, இதைக் கேட்டுச் சர்ப்பம் எனக்கவண்ணமே அந்தணன் சாபமிருக்கிறது. அப்படியே தாமுங் கட்டையிடிறென்று சொல்லி எட்டோமற் தவண்களைத் தினாடகொண்டிருக்கும்போதற்கே வேரோரவு வந்திடைத்தையைப் பார்த்து நம்முடைய படிணங்களை நீ ஏன் சுமக்கிறது? இது மிகவும் வருத்தம் உண்டிது யோக்கியமன்றென அதற்கு மந்தவிடக் கான்கொல்லாம் அறிவேன். ஆனால் சில நாள் என் கருத்து நிறைவேறும்காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேனென்றிவ்வாறு சொல்லிப் புன்கிரிப்புடனே பழையபடி நடந்துகொண்டிருந்தது. இப்படி எல்லாம் மன்கேக்கண்புத் தின்ற கடைசியிலுள்ளிருக்கையாய் பட்டித்திருவென்றச் சமயத்திலேயே செய்த யெண்ணெயோ அப்படிச் செய்து சத்திருக்கை வேரோடுகட நாசம்பண்ணவேண்டும். செருப்புத் தன் பராக்ரமத்தினால் காடு முழுவதையும் தங்கிற்று. ஆனால் மாவேர்கள் பூமியிலிருக்கின்றன. மிருதுத்தன்மைவினால் தண்ணீருங் காற்றிற் செடிமரங்களை வேரோடு பிடுங்குகின்றனவென, இவ்வகம் அதன் வாக்கியங்களைக்கேட்டு மெகவருணன் கடையான வரிடைபூவருமென்று பயந்ததினாற் காரியங்களைத் தொடங்குகிறதில்லை. இடையானவர் காரியங்களைத் துவக்கி விட்கினம் வந்தால் விட்டுவிடுகிறான். ஆயிரம் இடையானவர் வந்தாலும் எடுத்த கருத்தை முடிக்கிறவர்கடையாயாராவராகலானேகவித் கட்டப்பட்டபுத்தியிலுலே வெகு பகைவர்களைக் கொன்றான். இது யோக்கியமாகவே இருக்கிறது. ஏனென்றால் சத்திரு, அக்கின, ரிணம், இவற்றின் சேஷம்வைத்தால் மீண்டும் வளருமென்றறிந்து நீலவரிடைக்கண்களாய் ஆயுத்தத்திலுலோருவன் சாகிறான். அபுத்தியிலுலேனெகம்பெயரொரு மிக்கச் சாகிறார்களென் நிராகன், மொழியைக்கேட்டுச் சிரஞ்சீவி, எல்லாம் உன் பிரதாபத்தாலாயிற்று. உண்ணப்போவருக்கிற சத்திருக்களுக்கு வதியும் நல்ல புத்தியைக் கொடுக்கும், அசத்திருக்களுக்குத் தூப்புத்தியைக்கொட்கிறதும் இதுவல்லாமல் தருமெடுத்திக்கொண்டிருக்கிறதில்லை. காமத்தை அதுசரித்துக்கொண்டிருக்கிற புத்தியினா பயன்களை அடைக்கிறார்களென்றிப்படிச் சொல்லி மெகவருணன் அம்மரத்தின் மேற் சுமாயரகசெய்துகொண்டிருந்தது.

இவ்வகஞ் சோமசன்மா இராசகுமாரர்கட்குக்காக கடையின் கையாகச் சத்திவீரகமென மூன்றாம் தந்திரஞ் சொல்லினான்.

மூன்றாவது சத்திவீரகம் அல்லது அடுத்ததுக்கெடுத்தல் முற்றிற்று.

Anecdote of Galileo.

வியாழனுக்குச் சந்திரர்க்கு உண்டென்று அறியப்பண்ணின சமுக்காக்குழலைக் கண்டுபிடித்த கலிலியோவென்பவர் தனக்குப் பகையானியாரிருந்த ஒருவனுடையபூத்து அந்தச் சமுக்காக்குழலைக் கூடாக வியாழனுடைய சந்திரர்களைப் பார்க்கச்சொன்னபோதில் அவன் தன்னைக்கொன்றும் பார்க்கமாட்டெனென்று சொன்னதென்னவெனில் நானந்தச் சந்திரர்களைக்கண்டேனையிடில் உமது சாத்திர குத்திரவிதிகளுக்கு விரோதமாக நான் பண்ணுகருங் கோட்பாட்டை சிலையிறுத்திப்பெகவதென்பது? இவ்வதமாயனெகர் உண்மையையறியத் தெண்டியாமல் வீண்பாரமான புரணிகைக்கட்டிக்கொண்டு தாங்களெடுத்தியாயம் மோசம்போகப்போகுதேயென்றுபயந்து பொய்யை சிலையிறுத்திப் பேசத்துணிவார்கள்..

அம் அக்காரம்.

அன்புடமை.—On Love.

எக. புறத்திறுப்பெல்லாமெவன்செய்யும்பாக்கை பகத்துப்பன்பிலவர்க்கு.

பு. தேகத்தள்ளேநின்ற (இவ்வறத்துக்கு) அக்கமாய அன்பில்லாதவர்களுக்கு (மற்று) புறத்திலேநின்ற அக்கமாயினவைபெல்லாம் (அந்த அறஞ்செய்கிறதற்கு) என்ன (உதவியைச்) செய்யும்.

What will all the external members (of the body) avail those who are destitute of love, the internal member of the body.

Drew.

What though the body each perfection own
If in the breast, the beauty of the minds

Sweet love exist not.

Ellis.

அய. அன்பின்வழிபதுயிர்திணையிடுகிலார்க்கென்புதோல் போர்த்தவுடம்பு.

பு. அன்புமுதலாக அதன்பின்நின்ற உயிர்தின்ற உடம்பு, அந்த அன்பில்லாதவர்க்கு(உள்ள) உடம்புகள் எல்லம்பைத் தோவினாலே மூடினவை (ஆம்)(அது வேயல்லாமல் உயிரின்றவையல்ல.)

That body which is the dwelling of a soul came in the path of love; the body of those who are without love is merely bone covered with skin.

Drew.

That breast alone contains a living soul
Which love inspires; void of this genial warmth
'Tis bone o'erlaid with skin.

Ellis.

புரட்டாதி மாதம்.

சாதி ஸ. புரட்டாதி ஸ. மடுதி. முதல் ஐப்பசி மடுதி. வரை.

Date	தமிழ்திதி	வாரம்	சந்திரம்.	திதி.	யோகம்.	கரணம்.
15	க	வெ	கா	க	அ	வெ
16	உ	ச	ரோ	எ	வெ	ப
17	க	ஞா	மி	வக	அ	வி
18	ச	தி	தி	வக	ச	வெ
19	ஞ	செ	பு	வச	த	வக
20	சு	பு	ஞ	வக	ச	வெ
21	எ	வி	ஆ	வெ	த	வெ
22	அ	வெ	ம	வ	தி	எ
23	க	ச	ஞ	ச	உ	சு
24	வ	ஞா	உ	க	ச	க
25	வக	தி	க	ஞ	த	பா
26	வெ	செ	ச	ஞ	தி	வெ
27	வக	பு	வி	ச	க	வ
28	வச	வி	அ	ச	ப	ப
29	வெ	வெ	கே	ச	அ	த
30	வக	ச	மு	க	ல	வ

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

[பு. ச. ந. யா.] துறாசு உடு. புதிதாதி ம. யசு தெய்தி வியாபுக்கழகம், Thursday, September 14, 1843. [Vol. III. No. 17.]

(Abridged from the Colombo Observer.)

Legislative Council.—Aug. 14th The Queen's Advocate moved the first reading of the following Ordinances.

"To amend in certain respects the constitution of the Supreme Court "

"An Ordinance to make certain alterations in the constitution of District Courts."

"An Ordinance for the establishment of Courts of inferior civil jurisdiction, to be called Courts of Requests "

"Ordinance for the establishment of Police Courts."

"An Ordinance for the creation of justices of the peace."

"An Ordinance for the creation of clerks of the peace "

"An Ordinance for providing in certain respects for the more efficient administration of justice in criminal cases."

"An Ordinance to provide for the better holding of Inquests "

The motion being seconded by the Colonial Secretary, was passed. They were then read in succession by the Clerk of the Council.

On the fifth clause of the first of the above mentioned Ordinances being read, Mr. Armitage presented a petition (understood to be from Mr. Langslow and moved that it be read to the Council. The Governor decided that the proper time for reading the petition would be on the second reading of the Ordinances, which was fixed for the 17th inst

Tuesday Aug. 15th.—The proceedings of the last meeting having been read, the Queen's Advocate moved the first reading of the Ordinance, "for declaring what witnesses shall be entitled to the payment of their expenses by the Fiscal in respect to their attendance at criminal sessions of the Supreme Court."

In doing so, he spoke as follows:

The main object of this Ordinance is to regulate the payment of witnesses summoned before the Supreme Court at the instance of prisoners. I believe the council is fully aware of the great abuse which exists in the summoning of unnecessary witnesses. I may say in plain terms that such is the present state of things in relation to this subject, that if any body wishes to make a trip to the place where the sessions of the Supreme Court are holden, either from curiosity or idleness, or because he has business to transact there, he has nothing to do but give some prisoner a hint or a shilling to put him on his list of witnesses, and he will have an opportunity of travelling there comfortably at the expense of the Government.—This state of things cannot be allowed to go on.—It is accordingly the object of this Ordinance to provide that none but necessary witnesses shall receive any allowances from Government; and it lays down the fitting rules for ascertaining who are necessary witnesses.

The Colonial Secretary having seconded the motion for the first reading of the Bill, it was accordingly read

The Queen's Advocate then moved the first reading of the Ordinance 'for establishing an efficient Police in certain towns,' &c.

The Colonial Secretary having seconded the motion with a few remarks, it was read. The council then adjourned to Thursday the 17th Aug. After the proceedings of the last meeting had been read, Mr. Simon Casie Chitty presented a petition from certain Landholders, Traders, and others, praying to be allowed to state certain things to the Council

through the medium of a Deputy, which he moved might be read

The Governor enquired whether the petition had reference to any particular Ordinance now before the council.

Mr. S. Casie Chitty replied that it had reference to the Ordinances in general, and particularly to those affecting the judicial system.

The Governor stated that there would be no objection whatever to receive a Petition, provided it was in a proper shape.

Mr. S. Casie Chitty observed that he was merely requested to present the petition, but that he was not going to support it.

Mr. Dias having seconded the motion for the reading of the Petition it was accordingly read by the Clerk of the Council.

The Queen's Advocate moved the second reading of the Ordinance, "To amend in certain respects the constitution of the Supreme Court."

The council having resolved itself into a Committee, on the motion of the Government Agent, Colombo, the Clerk of the Council proceeded to read the different clauses.

The first four Clauses were read and passed without discussion.

After the fifth Clause had been read, Mr. Armitage moved that before the Council proceeded to vote on the Clause, the Petition given by him three days ago be read, and that the prayer of it be adopted.

After some lengthened remarks from the Colonial Secretary in explanation of the case, and in opposition to the prayer of the Petitioner the motion that he be heard before the council was put and rejected by a majority of one.

It was then moved by Mr. Armitage, and seconded by Mr. Giffening, that the 5th Clause be altogether left out.—

After some remarks by the Colonial Secretary on the duties of members in relation to petitions they are called to present, the petition was read by the Clerk.

The Petition was from R. Langslow Esq District Judge of the South Court of Colombo, praying that the section of the Bill under a second reading might be omitted, or that he might be heard in person before the council, on the ground that it effected the right guaranteed to him by the Secretary of State of succeeding, in case of a vacancy, to the judgeship of the Supreme Court. Remarks were made in opposition to the motion by the Colonial Secretary and by the Queen's Advocate, and in favour of it by Mr. Dias and Mr. Darley, when the motion was put and rejected by a majority of three

The fifth Clause then passed.

The sixth and seventh Clauses were read and passed without discussion.

On the reading of the eighth Clause an amendment was proposed by Mr. Dias and seconded by Mr. Armitage, which on being put to vote was rejected by a majority of five.

The ninth Clause was read and passed.

Mr. Giffening proposed the omission of the 10th Clause which on being put to the vote was rejected by a majority of nine. Eleventh to sixteenth Clauses read and passed without discussion.

Mr. Dias offered an amendment on the seventeenth Clause which was seconded by Mr. Armitage. On being put to

vote the amendment was lost by a majority of five.

The 18th 19th and 20th clauses were read and passed without discussion.

The Government Agent, Colombo—proposed as the date when the Ordinance was to come into operation, could not now be filled up, that it should be referred to a Sub-Committee along with the other Ordinances.

The Colonial Secretary—thought that this course would be attended with some inconvenience, as the Council would have again to go thro' the whole Ordinances in case the Sub-Committee made any amendments. He thought the best thing to do would be to refer the Ordinance to the Judges of the Supreme Court before the third reading.

The Governor—moved that the Committee on this Ordinance do adjourn.

His Excellency—then moved the second reading of the "Ordinance to make certain alterations in the Constitution of the District Courts"

The Clerk of the Council—accordingly proceeded to read the different Clauses.

The first Clause was read and passed.

On the Second Clause

The Queen's Advocate—stated that he had an amendment to propose on this clause, which did not affect the principle of the Ordinance and he felt persuaded that it was extremely desirable to adopt it. There were two or three other amendments of a similar nature which he had to submit for the consideration of the Council.

These amendments were the results of suggestions from District Judges and other competent authorities.

The Colonial Secretary—in reading the amendment observed, that it did not affect the principle of the Ordinance, but only made the matter more clear; District Courts were relieved from all preliminary enquiries, which were to be done by Police Courts and Justices of the Peace.

Mr. Armitage—thought, as the amount of alteration involved in these amendments was so great, it would be better to hand over this and the other Ordinances to a Sub-Committee for consideration.

The Queen's Advocate—concurred in the expediency of referring the Ordinances to a Sub-Committee.

The Government Agent, Colombo—also thought it very desirable to adopt this course. The Ordinances could again be discussed in full Committee, and the amendments recommended either adopted or rejected, and if the alternative proposed be printed in the margin of the Ordinances, the Council would at once see the amendments.

The Colonial Secretary—observed that the Rules and Orders required that the Ordinances should be read in Council before they could be referred to a Sub-Committee.

To save time, it was therefore resolved that the marginal notes be read.

The Ordinances were then referred to a Sub-Committee and the following Gentlemen appointed members thereof

Mr. C. DIAS	Mr. DYKE
" GIFFENING	" A. BULLER
" DARLEY	" ANSTRUTHER
" GIBSON	

The Council adjourned to this day week.

Thursday Aug 24—For want of a Reporter no account is given of this day's proceedings.

Tuesday 5th Sept—Upon the motion of the Governor, the Council resolved itself into a Committee.—On reading the 3d Clause of the District Courts' Ordinance, Mr Giffening repeated his motion for the amendment he had proposed at

the last meeting, which was seconded by Mr. Dias. On being put, it was lost by a majority of one.

The 5th, 6th, 7th, and 8th clauses passed without discussion. Mr. Dias proposed an amendment on the 9th clause contending that to delegate to the Supreme court the framing of the Rules and Orders of the District Courts would divest the Council of its powers and privileges.

Mr. Giffening seconded the amendment; the motion was put, and negatived by a majority of 2.

The 10th, 11th, 12th and 13th clauses were read and passed without discussion. An amendment was offered by Mr. Giffening on the 14th clause, and seconded by Mr. Dias—which was carried with only one dissenting voice.

The remaining clauses were read and the Ordinances passed.

The Court of Request's Ordinance was then read a second time; the first 12 clauses were passed without discussion.

On the 13th clause, Mr. Giffening moved an amendment, which was seconded by Mr. Dias—"That any party may appear by counsel or otherwise, and the unsuccessful party shall pay costs."

It was contended by the favorers of the amendment that the clause as it stood gave too much power to the judge, which might be mischievously used, and that the presence of counsel would prevent the judge from abusing his power. On the other hand it was contended that the act was thus framed to protect the community from the impositions of Proctors, who were said to be, at the out-stations, unprincipled and vexatious in their proceedings—"without compunction, receiving bribes from both parties."—Mr. Moor-yart said he could prove if necessary—that "in the Central Province a client must first deposit a sum of money in the Proctor's hands without obtaining any receipt for it, and after prosecuting a suit for any period should the unfortunate client urge for a settlement and to be furnished with the account, he is ordered out of the Proctor's house."

On the motion being put the amendment was lost.

The remainder of the clauses were read and passed without discussion.

The Police Court's Ordinance was then introduced. The clauses to the 13th, were read and passed. Mr. Dias proposed an amendment on the 14th clause, seconded by Mr. S. Chitty, "to allow appeal in cases where corporal punishment was awarded." On being put the amendment was lost by a majority of 6. An amendment was offered on the 16th clause which was also lost.

The justices of the Peace Ordinance was then read and passed, and also the clerks of the Peace Ordinance.

The clauses in the Ordinance for the more efficient provision of justice in criminal courts, was read to the 31st, when a long and desultory conversation ensued on the liability of naval and military medical officers being compelled to attend upon the order of a justice of the Peace, after which the council adjourned till one o'clock on Wednesday.

Wednesday, 6th August.—The council met pursuant to adjournment. The proceedings of the last meeting were read by the clerk. The Ordinance for the holding of inquests was introduced. Mr. Armitage presented a petition from several medical practitioners and moved that it be read, before proceeding to the several clauses of the ordinance introduced. Mr. Darly seconded the motion.

Mr. Giffening presented another petition against the Ordinance signed by many respectable persons, and moved that it be read. Both petitions were then read.

The Colonial Secretary—If any individual can bring forward any specific grievance, or shew that his individual interest

will be injured by the operation of any ordinance a case may perhaps arise to call for a special remedy—but this asking to be heard by counsel on the part of individuals without stating any specific grievance would, if allowed, be attended by the worst results, and whether individuals had grievances or were urged by others to suppose they had, we should have the Council debating on each Ordinance, clause by clause.

The Queen's Advocate. By the Rules and Orders of the Council no one can be heard by Council unless a specific grievance can be proved as the result of the operation of any ordinance.

Mr. Dias—It is right to allow every man to be heard by himself or Council where his interests are likely to be affected, but as no specific grievance is mentioned I cannot vote for the petition.

Mr. Giffening. I do not support the prayer of the petition—I leave the merits of the Petition to be decided by the Council. The clauses from 1 to 13, passed without discussion.

On reading the 14th clause *Mr. Armitage* said—I cannot vote for the 14th clause in its present form. I propose that the distance should not be limited, but that the words should be omitted which limit the distance to which Medical men can be summoned, to 5 miles, and which relate to availing of the services of military and naval Medical men.

Mr. Dias—I agreed to this clause in the Sub-Committee but all I have since heard has induced me to change my opinion.

The Queen's Advocate—This clause is certainly imperfect but it is as perfect as the circumstances of this Colony will allow. If we were as well off for Medical men here as they are in England such a provision would be unnecessary. There, in every village is to be found a regularly educated and competent medical man ready to perform every examination a Coroner may require. But in this country a Coroner may have to require the attendance of a Medical man 20 or 30 miles from his place of residence—he must be absent 3 or 4 days from his patients—to their great risk and to the extreme detriment of the practitioner.

Mr. Darley—I regret I cannot concur with either of the honorable gentleman—the amendment involves two points; 1st the distance—2nd the enforced attendance of Medical military and naval men.

Mr. Armitage—Withdrew his amendment when the two amendments of Mr. Darley were moved to be substituted.

Mr. Gibson—I am sure there is every desire on the part of Government to secure competent Medical evidence wherever it is necessary—but it will be absurd to say we can carry the compulsory system out.—Suppose a coroner issue his warrant for a Medical man living in Jaffna to proceed to Hambantotte or Caltura, is it likely this course could be adopted? We must wait till the increase of Medical practitioners will enable us to meet all that is required.

The Governor—Suppose a Man of War arrives in this Port, the Surgeon comes on shore, the coroner requires his assistance in making a post mortem examination, but just at that instant the Captain finds it necessary to put to sea; is a Ship with 3 or 400 men to go to sea without the Surgeon because a coroner has ordered his attendance elsewhere.

The amendments were put and lost—On the 15th clause being read it was proposed by Mr. Dias, and seconded by Mr. Darley to insert the words “not exceeding” before £5.

The Queen's Advocate—This is a very serious offence and I beg Hon. Gentlemen to bear in mind that a refusal to attend an inquest or perform a permanent examination on the

part of a medical man would frequently be the means of screening a murderer from justice—very frequently the principal proof of a murder rests with a doctor.

Mr. Gibson—Instead of lessening the fine, which to a medical man would be insignificant, it ought to be made commensurate with the offence, which as described is of a very grave character.

Mr. Armitage—I am not for lessening the fine, but rather for increasing it; but how is the coroner to distinguish a valid excuse from a feigned one? By the present construction the most trifling cause may be alledged as an excuse and admitted—a pimple or scratch on the hand, the want of necessary instruments, a lucky headache, may free the medical man from attendance and preserve his pocket.

Mr. Darley—Supported the argument in favor of increasing the fine.

The Government Agent for the Central Province—I have heard one medical Gentleman declare that he would rather pay a fine of £5, than attend a post mortem examination under many circumstances—therefore to make this attendance compulsory I propose that the fine be increased to £10.

Mr. Dias—I merely want to have it defined to the Judge how much he may fine the delinquent.

Mr. Gibson—As the infliction of the fine will come before a competent Court, the court will have at the same time to decide on the validity of the excuses offered.

Mr. Norris—The attendance of a medical man in all such cases is of the highest importance, and his failing to do so of corresponding magnitude.

Mr. Darley—Read the amendment that after the word “thereof” the words “not exceeding £10” be inserted and be omitted, which was carried.

On the 16th clause being read—*Mr. Armitage* said I should wish to submit whether there is not some unfairness in giving the same fee to a native quack who administers decoctions, as to the regular Medical practitioner educated at one of the Royal Colleges—I think some distinction ought to be drawn.

Mr. Gibson—I have prepared an amendment which I think will meet this objection—I think it will be effected if the following words be added, “provided he be not the same practitioner who attended the deceased at his death or at any time after he received the injury of which he died.”

Mr. Armitage—Urged that the fee for a post mortem examination, with analysis of the stomach, should be increased to £5, the fee at present allowed to competent persons.

Mr. Darley—Seconded the motion, and observed that as the attendance was made compulsory the remuneration should be adequate, for it frequently happened that these examinations from the rapidity with which decomposition set in, were of the most sickening and revolting character.—On being put, the amendment was lost.

Mr. Darley—Having limited the provision for the attendance of Medical practitioners to a distance of 5 miles, we ought to provide for their attendance a greater distance than 5 miles—I would propose therefore that the following words be added to the 16th clause “Provided at the request of the Coroner in the event of a medical practitioner willingly attending at a greater distance than 5 miles, he shall be paid travelling expenses for the additional distance at the rate of 2s per mile.”

Seconded by the Collector of Customs.

Mr. Gibson—I think this will be unfair towards the members of the Surveyor General's Department, and of the Commissioner of Roads who are only allowed 1s per mile for their travelling expenses.

Mr. Darley.—In explanation I beg to say that Government servants have fixed duties to perform, the gentlemen alluded to have most probably their personal conveyances, whereas a Medical man, liable to a sudden call at all hours, must frequently have to hire a conveyance at an exorbitant rate.

Mr. Norris.—I wish to observe that Government servants are paid for their time—Medical men lose their time while travelling. Amendment passed.

On reading the 18th clause it was moved by the Government Agent of the Central Province and seconded by the Government Agent of the Western Province to add to the clause the words "with or without hard labor."

Mr. Gibson.—The fact is, simple imprisonment is no punishment at all—it is only feeding a man at the expence of Government. Amendment carried.

On reading the 21st clause the Agent for the Central Province moved an amendment that the word "five" be altered to "Ten."

Mr. Gibson.—I may as well observe that it was fixed at £5 because it left it in the power of the Police Courts to decide the case in a summary manner—if raised to £10, it becomes a District Court affair and the summary jurisdiction is prevented. Amendment withdrawn.

Mr. Mooyaart pointed out an omission in the 4th clause of the Ordinance which had escaped observation—that although it was binding on all persons to give information immediately a dead body was discovered, still no penalty was attached to enforce compliance, and moved an amendment to the 24th clause to remedy the omission.

Mr. Gibson supported the amendment and admitted its necessity. The Ordinance was then passed.

The Ordinance for the Payment of Witnesses by the Fiscal was then brought forward.

On the reading of one clause **Mr. Gibson** said I merely wish to add a few words to this clause to prevent any quack getting placed on the same footing as an educated practitioner, which will be effected by an amendment to the effect that unless the Judge is satisfied that the Medical attendant is a duly qualified person he is to be paid on the same footing as common witnesses.

The Governor asked whether the Native Practitioners took out any licence or warrant to practice.

The Treasurer—None; any one may practice who pleases and the result may well be imagined.

The amendment was agreed to and the Ordinance passed.

The Council then adjourned till 1 o'clock on Friday, then to meet for the purpose of receiving the Report of the Subcommittee on the Police Courts Ordinance.

To the Editor of the Morning Star.

DEAR SIR,

In compliance with your request I beg to send the following answer to the inquiry "what a man must do to be saved?" which, if it should meet with your approbation, I hope you will insert in your impartial paper. But before I touch upon the subject I should, to do justice to the church to which I belong, notice one impropriety in the statement that the answer should be "according to the teaching of our priests and sacred books." Our priests and books, your readers should remember, are not, as many of the Protestants have unfairly represented them, to the exclusion of the Bible, the rules of our life. In the conduct of our priests there are, we admit, many irregularities to be observed, inasmuch as they do not properly manage the trust committed to them and are not actively and diligently employed in the teaching of the purely Gospel doctrines of the catholic church, but they are not allowed "to establish their own doctrines," and, thereby, "to make the law of God of none effect." Nor are our sacred books designed to supersede the law of God, but on the contrary, as books of morality to

strengthen the believer, to increase his piety, and to make him devoutly sincere in the profession of the catholic faith.

Now to come to the point—We as Roman Catholic Christians, who are required to make the Bible the rule of our life, and as unworthy sinners who depend for salvation only and exclusively on the sufferings and merits of Jesus Christ, can give the inquirers no other answer than direct them to that plain and simple one which the apostle gave to the Philippian gaoler: "Believe on the Lord Jesus Christ and thou and thy house shall be saved." This belief or faith should be accompanied by an inward regeneration, an open profession of, and baptism in the name of the blessed Redeemer, and an internal and external conformity to the rules and doctrines of the Catholic Church as far as they are not repugnant to the rules of Holy writ. With this belief also the reader is required to meditate always and consequently every day on the sufferings and death of Christ, which procured redemption to lost and rebellious sinners. All other doctrines of the Catholic Church are not essential for salvation.

This is the main doctrine taught by her as essential for salvation. All others are subservient to this. That this is the main point of the Catholic Church and her doctrines, will be fully proved by a Catechism "on Faith," which is contained in a book entitled "தெய்வத்தின் ஆதரவு." Some of the Protestants as they are not perfectly acquainted with the doctrines of the Catholic Church, and hence in a great measure prejudiced against it, will be surprised to see this doctrine as taught by the Catholic Church. To remove such prejudices from Protestant minds, I thought of subjoining to this a translation of the said Catechism, but I am afraid I shall not, by lengthening out these remarks, meet with due attention. I shall therefore reserve it for another paper, which, if the inquirers are heathens, will fully explain to them those points which are essentially requisite for salvation.

Hoping that you will give insertion to these imperfect lines.

I remain yours truly,

Jaffnapattam, Aug. 23, 1843.

A CATHOLIC BOY.

(Remarks by the Editor.)

We are much obliged to our Correspondent for the promptitude with which he has met the request made in our last number. If he is to be credited, the Roman Church, is far more scriptural than it is generally supposed to be; and between it and the Protestant Church there is no important difference. The Protestant view of the way of salvation is perfectly agreeable to the Scriptural requirement he has quoted, and to the statement that "this belief or faith should be accompanied by an inward regeneration, an open profession of, and baptism in the name of the blessed Redeemer and an internal and external conformity to the rules and doctrines of the Catholic Church as far as they are not repugnant to the rules of Holy writ." Reserving to himself the right of judging as to the repugnancy of the rules and doctrines of the Roman Church with Scripture, the Protestant will readily grant his assent to the truth of this statement of the way of salvation, and will unite with the Romanist in asserting that "all other doctrines" "are not essential to salvation." The only point where a difference can arise is in regard to the right of private judgement on the Scriptural character of the doctrines and rules of the Church. Protestants hold—that this right of private judgement is inviolable, and as lawfully exercised in the weighty matters of the soul as in the common affairs of life, every man being responsible to God only for its abuse.

The Romanists discard this doctrine, and falsely assuming that the Church (by which it is difficult to determine whether is meant the Pope—or the Council, or both conjointly, or the universal Church) cannot err in its decisions—receive Scripture in the precise sense in which it is interpreted in the books of the Church, reckoning it a sin of vital magnitude to interpret it otherwise.

From this point proceed most of the important differences between Romanists and Protestants. By this we may account for the activity and zeal of Protestants in giving circulation to the Holy Scriptures, that all men may read, understand, and follow the true way; and the hostility of the Romanists to all such efforts, knowing as they do, the great danger that many of their dogmas would be rejected, if the people were encouraged to read the Scriptures, and exercise their own understanding in determining their meaning.

Liberty of Conscience, is the peculiar glory of Protestantism. Authority to bind the Conscience is claimed by the Roman Church and is false.

damental to its existence. Gregory xvi. in an encyclic letter dated 15th Aug. 1932, addressed to all Patriarchs, archbishops and bishops censures the principle of allowing liberty of conscience to the people as "absurd, erroneous and delirious, derived from the corrupt sources of indifferentism."

It is strange that those whose religious faith is sustained by the same declarations of Holy writ, and who hold in substance the same doctrine as fundamental, should in their principles so far diverge as to be mortal antagonists. The Romanist holds—that out of the bosom of his Church there is no salvation; and though a protestant declare his belief in Jesus Christ, and the necessity of regeneration, and obedience of the truth, so long as he refuses to allow the Roman church to determine the meaning of Scripture for him, he is considered a heretic, guilty of mortal sin, and certainly to be lost if he does not turn to the Catholic belief before he dies.

The Protestant holds, that faith in Christ and repentance alone, are essential to salvation, and that if the Romanist sincerely exercises these, his errors of belief however numerous and important, will not countervail the saving benefits of his faith and repentance. It is therefore believed and hoped by Protestants, that many Catholics will be saved.

Our readers, will, we hope, lay hold on the points deemed by both parties essential to salvation, and judge as seems most consonant with reason and Scripture between these differences. For ourselves we should as soon think of asking the Pope to eat our dinners for us and save us the trouble of digestion, as to allow him to take from us the right of judgment in matters of conscience. One effect of the views of the Roman Church on this point is most manifest—Whatever be their theoretical belief, the fact is well known—that a most awful ignorance of the way of salvation prevails among the lower order of Roman Catholics.—Those who are conversant with the facts testify—that among them Christ is less honored than the virgin Mary—and the word of God is less regarded than that of the priest. If the Roman Church holds the views represented by our Correspondent, at whose door lies the sin of fostering this awful ignorance and error among the large mass of its community? From whom do they derive their current notions on religious subjects?—From whom else can they derive them but from their authorized teachers? And if such erroneous sentiments are perpetuated by either the instruction or neglect of instruction of the authorized teachers of the people, how will they answer to God for the souls that are lost through their instrumentality. Such notions as are entertained by the lower classes of Catholics on religious subjects, the study of the Scriptures, with the right of private interpretation, would effectually remove. No man by the study of the Bible alone was ever led into such errors—and though, through the imperfection of human understanding, erroneous views may sometimes be entertained, it cannot be doubted on a proper consideration of the matter, but that the evils of a free circulation of the word of God are not to be compared with those of restricting their use, and are infinitely outweighed by the good that is thus effected.

Translation of the above.

முகாமைத் துரையே,

தங்கள் விருப்பத்தின்படி ஒருவர் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு இந்த மதமொழியை அனுப்பத் துணிந்தேன். அது சகலருக்குமொத்தமாகிற் கொள்ளுங்கள். அல்லலாதிற்றள்ளுங்கள். ஆனால் அதற்கு முன் நான் ஒரு காரியம் மாத்திரம் உங்கள் தாரகையை வாசிட்பவர்களுக்குச் சொல்லவேண்டியது அவசரமாகக் காணப்படுகின்றது. அதென்னவெனில், எங்கள் குருமார் கியாயம் ம்படி வேதபோதனைகளைச் சனங்களுக்குப் படிப்பிப்பாதிருப்பது மெய்யென்றோர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது அவசரமாயிருந்தாலும் அவர்கள் தங்கள் பிரியத்துக்கடுத்த படிப்பினைகளிற் சமவேகபரானுடைய கற்பனைகையுள் திருச்சபை ஒருங்குணையும் அறிக்கத்தக்க தத்துவமுடையவாகவாசியிருக்கவில்லை. அல்லவென அங்கள் புத்தகங்களும் அப்படிப்பட்ட படிப்பினைகளைக் காட்டுகிறதுமில்லை. அப்புத்தகங்களை அதுசரித்து நங்கள் விவிலிய என்னும் வேத புத்தகத்தைத் தவிர்ப்போடுகிறதுமில்லை. விவிலிய என்னும் ஆசிரிய

க்கப்பட்ட புத்தகத்திலடக்கி இருக்கிற இரட்சிப்புக்கவசமான போதகங்களையே அப்புத்தகங்களிலே எழுதியிருப்பதினால் அவைகளைப் பயப்படுத்தித்த புத்தகங்களாகவும் விசுவாசிகளைத் தங்கள் விசுவாசத்திலுறுதியாக்கத்தக்க புத்தகங்களாகவும் அதுசரித்துவருகிறதல்லாமல் மற்றப்படியல்ல. இதுகாரியங்களைக் கவனமாகவும் நியாயமாயும் போசனைபண்ணிப் பாருங்கள். எங்கள் கவரியும் வேத புத்தகங்களும் பொதிவிக்கிறபடி மறுபொழி எழுதச் சொன்னது என்னகோக்கத்தைக்கொண்டென்பதை அறிய வரும்புகிறேன்.

ரோமர் கத்தோலிக்க திருச்சபையைச் சார்ந்து விவிலிய என்னும் வேத புத்தகத்தையே தன் சிலிய நாட்களை ஒழுங்குப்படுத்தும் புத்தகமாகக் கைக்கொண்டு கிறிஸ்துநாதருடைய புண்ணியபெறப்பெறுகளின் வழியாய் அல்லாமல் வேறொரு வழியாய் இரட்சிக்கப்படுகின்றதென்ற முழு நம்பிக்கையுமுடைய ஒரு கிறிஸ்தவன் சொல்லவேண்டியபடி நான் "ஒருவர் இரட்சிக்கப்படுவதற்கென்ன செய்யவேண்டும்" என்ற கேள்விக்கு அப்போதைய குடியியல் பிலிப்பிப் பட்டினத்தின் மதியல் வீட்டுத் தலைவனுக்கு "கத்தராகிய யேசுக் கிறிஸ்துவை விசுவாசி அப்போது நீயும் உன் வீட்டாரும் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்" என்ற சொன்ன மறுமொழியல்லாமல் வேறொரு மதமொழி சொல்லவேண்டியதில்லை. கத்தராகிய இடேசுக்கிறிஸ்துவிற்கொண்ட இந்த விசுவாசமும் இது அடையாளமாக அவருடைய உண்மையான திருச்சபையாகிய ரோமானு கத்தோலிக்க திருச்சபையிலே சேர்ந்து அவருடைய நாமத்தை அறிக்கையிட்டு அத்திருச்சபை விவிலிய என்னும் புத்தகத்தைக்கொண்டு நிருபித்த ஒழுங்குகையுஞ்சுக்கரமேந்தினாயும் அந்தரங்கத்திலும் வெளியரங்கத்திலும்கைக்கொண்டு அவைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டியதே இரட்சிப்புக்கவசமான காரியங்கள். இரட்சிக்கப்பட்டு நிறித்து எங்கள் வேதம் பொதிவிக்கிறபடிப்பினை இதைத்தான் நான் என் மனதிலுள் எடுத்துக்கட்டிச் சொல்லவில்லை. இப்படியே எங்கள் வேதம் பொதுவாகித்தென்றதற்கத்தாட்சி "கிறிஸ்தியானி ஆவாயம்" என்ற புத்தகத்திலிருந்து ஒரு கேள்வி மதமொழிப் புத்தகம். அதின் பெயர் "விசுவாசப்பிரமாணம்" இதுதான் எங்கள் வேதபோதகம். இதை உறுதியாக அதுசரிக்கும்படி,

முன்னுட்க் கிரத்தை அடியிலுற் கொடிய முறிவுபட்டிடு சரித்ததை மூல்கிலங்கரத்தைப் பழந்துணிச்சால்லை மூடவே போர்த்திமுதுகைக்க,

கன்னிரிற் தலைவனெனக்கருக்குகின் கன கமைசுயந்ததோர் புயத்தைக் கன்னிகை தடைத்த திருமுகத்தினை மாகடினமாருணியிருப்பாணி,

உள்ளுறப் பாந்தர கரங்களைப் பதத்தை யொள்ளிய வேலிலுற் குத்தவழிமுற்றிடுமொழிய விவாலை யுயிர்விடுவனவுமென்னியமென் னவையராதையுபபகலு மிடவிடாதிவையெல்லாம் மனத்தா வியானினைத்திரங்க இரக்குவாயென்னையான் ஏகனே யேசுநாயகனே.

என்பதே எங்கள் தினசெபமுத்தியானுமிப்படி எங்கள் வேதம் பொதிவிக்கின்றதென்பதைக் காணப் புரோட்டெஸ்டண்டி மார்க்கத்தார் அதிசயப்படுவார்கள். எங்கள் வேதம் நல்ல போதகத்தையே படிப்பிக்கிறதென்பதை அவர்கள் உறுதியாகக்கொள்ளும்படிக்கும் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டவர்கள் அஞ்ஞானிகளாயிருப்பார்களாகில் அவர்கள் மனந் தெளிவாக இரட்சிப்புக்கவசமான காரியங்களைக்கொண்டெனத்திருத்தியாக அந்நியம்படியாயும் முகாமைத்துரையவர்கள் உத்தரவு தந்தால் முன் சொல்லப்பட்ட கேள்வி மதமொழிப் புத்தகத்தைத் திறஞ்சிலாத்துப்பண்ணி அல்லது மொழிபெயர்த்துப் பின்னொரு கடதாசிக்கொட்டவேண்டும். இப்படிக்கு

உங்கள் தாழ்மையுள்ள பணிவிடைகாரனாகிய ரோமமார் கத்தை அதுசரிக்கும் ஓர் பொடியன்.

பத்திராதிபநுத்தம்.

"ரோம மார்க்கத்தை அதுசரிக்கும் ஓர் பொடியன்" என்னையென்பம் வைத்தவர் இரட்சிக்கப்படுவதற்கென்ன செய்யவேண்டுமென்று நான்கள் மேலச்சஞ்சிகையொன்றிற் கேட்ட கேள்வியை அவர் கடிதில் எடுத்துப்பார்த்ததற்காகமெத்தச் சந்தோஷம். அவர் கணயவாசியிருந்தால் ரோமார் சபையானது வேதவசனத்துக்கு மிகவும் ஒத்திசைந்து போகின்றது. அந்

தச் சபைக்குப் புறேடெஸ்டான் சபைக்குமுள்ள வித்தியாசமும் மெத்தலிவிலும். இரட்சண்ணியத்தை அடைந்துகொள்ளும் வழியைப் பற்றிப் புறேடெஸ்டான் மார்க்கத்தார் எண்ணுவரும் எண்ணம் முழுதும் அவர் காட்டின வசனத்திக்கு இனக்கமாய்ப்போடும் மனத்திக்கு கத்தாராகிய யேசுக்கிறிஸ்துவிடமிருந்து வந்த வசனமும் இதின் அடையாளமாக அவருடைய உண்மையான திருச்சபையாகிய ரோமான் கத்தோலிக்க திருச்சபையிலே சேர்ந்து அவருடைய நாமத்தை அறிக்கையிட்டு அத்திருச்சபையிலியுமென்றும் புத்தகத்தைக்கொண்டு கிருபித்த ஏழுக்குகளை அந்தரங்கத்திலும் வெளியாக்கத்திலும் கைக்கொண்டு நடப்பதே இரட்சிப்பாட்சையின் காரியமென்று அவர் சொன்ன காரியத்திக்கும் எந்ததாயிருக்கின்றது. ரோமானு சபையார் அதுசரித்தவரும் விகவாசப்பிரமாணத்திலும், அவர்கள் கைக்கொண்டிருக்கும் போதனையும் வேதவசனத்தின்மேல் நின்றுகொண்டிருப்போருதோ வெவ்வேறுபாடு பற்றித் தீர்க்கச் சொல்லிவிட்டு அதன்மீது புறேடெஸ்டான் மதத்தார் இரட்சிப்பைப் பற்றி அவர் சொல்லும் உண்மையைக்கொண்டு மேற் சொல்லிய போதனைகளைத் தவிர வேறென்றும் இரட்சிப்புக்கு அவசியமல்லவென்று ரோமானு மதத்தார் சாதித்துவருகிறது போல நாங்களுக்குச் சந்தேகமில்லாமற் சாதித்து வருவோம். இனி இருநிறத்தலுமுள்ளவர்களுக்கு உண்டான வித்தியாசமென்னவெனில், திருச்சபையார் அதுசரித்தவரும் பிரமாணத்திலும் போதனையிலும் உண்டாகும் வேதத்தின் தன்மையைப் பற்றி அவரவரே தன் மனம்போலத் தீர்த்து வரையறுத்துக்கொள்ளுதலில் பற்றியிருக்குது. வேதவசனத்தினுண்மையையும் அதன் உள்சூழ்மையையும் அவரவரே மனம்போலவும் இட்டப்போலவும் வாசித்து விளக்கிக்கொள்ளலாமென்றும், அவனவன் செய்த பாவத்துக்கவனவனே பொறுப்பானியென்றும், அவரவரே மோசஞ் செய்தால் அவரவரே உரித்தானிளன்றும் புறேடெஸ்டான் மதத்தார் சொல்லுகிறதற்குமாதிக் கத்தோலிக்கர் அப்படியல்ல ஒருவன் வேதவசனத்தை வாசித்து மோசமாய் விளக்கிக்கொண்டால் அதுதிருச்சபை முழுவதிலும் உரவேண்டிய பழியென்று சாதிக்கிறார்கள்.

ரோமான் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையாரென்றதனால் பாப்புவோர் அல்லது சுகத்தாரோர் அல்லது இரண்டிலுக்கடியோர் அல்லது முழுத்திருச்சபையுமோ என்று தெளிவுற விளக்கிக்கொள்வது தெணுப்பாயிருக்குது.

புறேடெஸ்டான் மார்க்கத்தவர்களுக்கும் இது காரியத்தைப்பற்றி ஒரு பெரிய வித்தியாசமுண்டு அதாவது நாங்கள் பரிசுத்த வேதவசனத்தை எல்லாநிறமும் வாசித்து விளக்கிச் சந்தியவழியாய் பின்பற்றும்படிக்கு அனை எங்கும் இட்டமாய் அதிகம் முடற் சிபுடனும் பத்தவராகியவருடைய பரப்பி வருவதைக்கண்டு கத்தோலிக்கர் எங்கள் முற்பிக்கு விரோதமாக எழுப்பி வேதவசனத்தை உலோகத்தாபனவரும் வாசித்து அதிக்குத்ததை அவர்களாய்த் தானே விளக்கிக்கொள்ளுவதுண்டானால் தாங்கள் பின்பற்றுவரும் கோட்பாடுகளுக்கு மோசம் வருமென்று பயப்படுகிறார்கள்.

மனிதருடைய சிவசாட்சியென்று சொல்லப்படும் மனச்சாட்சியைக் கட்டுப்படுத்தாமல் இட்டப்படுத்துவதே புறேடெஸ்டான் மார்க்கத்தவர்களது உண்மையான மகிழ்வாயிருக்கின்றது. இதற்குவிரோதமாக மனச்சாட்சியை ஒன்று செய்வதுண்டாம் அதனைக் கட்டுப்படுத்த உத்தாரகொடுப்பது உத்தமமென்று ரோமான் மதத்தார் சாதித்துவருகிறார்கள். இதற்குதாரணமாக பிறகிட்ட, துஅகலம் ஆஃபு வணிகர், ஸ்கிரீட் பல் என்று பதினாறு கிறிஸ்தோத்யபைசர் சகல கோத்தாரப் பிதாக்கள், விகபுமார்க்களவார்களும் எழுதியனுப்பின பிரதிபத்திரிகைகளைப்படிசனங்களுடைய மனச்சாட்சிகொண்டு நடக்க இடங்கொடுப்பது மிகவும் உதயினமென்றும் பயித்தியமென்றும் தப்பித்தமென்றும் திருச்சபை ஏழுக்குக்கு உதப்பிலவாமற் போய்விடுமென்றும் எழுதினார்.

ரோமான் மதத்தார் தன்னுடைய சபைபிழையல்லாமல் வேறு வழியாய் இரட்சிப்புக்கிடையாதெனச் சொல்லுகிறார். ஆயினும் காக்கனோ கிறிஸ்துநாதரில் விகவாசித்து மறுபடி பிறந்து உண்மைக்குக் கீழ்ப்படிந்து வேதவசனத்தினருத்தமில்லாதமே வரையறுத்து வருகிற காலம் வரைக்கும் கத்தோலிக்கர் எங்கெவ் மார்க்க விரோதிகளென்றும், பெரிய பாலிகளென்றும் நாங்கள் சாக்ருஷ்ணமே கத்தோலிக்கருடைய விகவாசத்துக்குக் கோட்பாட்டாக

கும் இனக்கவராதபோலதன்டானால் கச்சையாவே நாகத்திக்கேதவாலோமென்று சொல்லுகிறார். ஆனாலும் காக்கனோ கிறிஸ்துவில் விகவாசம் வைத்த மனத்திரும்பினுவெய்ந்தமற்றும்படி இரட்சிப்பையெக் கூடாதென்றும், இவ்விதமாய் ஒரு கத்தோலிக்க்கிறிஸ்தவன் மனப் பத்தியுடம் இதுகாரியத்தைச் செய்வதன்டானால் அவனுடைய விகவாசமோசமெவ்வளவு ராணமாயிருந்தாலும் அது அவனுடைய விகவாசத்தின் பெருகுமில் அவன் குணப்பட்டதனால் அடைந்த பலனோடும் சரிக்கடையப் போமென்றும் இவ்விதமாய்க் கத்தோலிக்கர் செய்தவருவதன்டானால் அவர்கள் சந்தேகமென்றி இரட்சிக்கப்படுவார்களென்றும் நாங்கள் கம்பி விகவாசித்து வருகிறோம்.

இரட்சிப்படைததற்கு ஏதாவதுயோசனை இருந்திந்தவர்களுமெடுத்த வியாயங்களைத் தாரகைய வாசிப்பவர்கள் கெட்டியாய்த்துணர்ந்து எங்கேகிறுத்தித்தவர்களுக்குமுள்ள சேதத்தை என்னவியமாய்ப்படி வேதவசனஞ்சொல்லுகிறதற்கெவ்வளவு உறுப்பாரகென்று கம்பியிருக்கிறோம். மனச்சாட்சிக்கிருந்தான காரியங்களைப் பாப்பென்பவர் எங்களுக்குகைத் தீர்க்கிறதற்கு உரித்தைக்கொண்டிருக்கிறதற்கு நாங்கிடங்கொடுத்ததபோல நாக்கர் அசிரணுணத்துக்கு ஏதாவிலாதபடி எங்கள் சரப்பாட்டையும் அவர் தன்மவருகிறதபோலேயிருக்குது.

இதுகாரியத்தைப்பற்றி உரோமானு சபை எண்ணியிருக்கும் எண்ணத்தின் தொற்றம் மிகவும் வெளிப்படையாயிருக்கின்றது. அவர்களுடைய உள்விகவாசம் எவ்விதமாயிருந்தாலும் அதனுண்டாகும் பலன் சமவருக்கும் வெளிவரக்கூடியிருக்கின்றது. அநென்னவென்றால், கீழ்த்தரமான உரோமானுக்கத்தாவில்கர் தீர்த்திய இரட்சிப்பையையும்தவையப்பற்றிச் சந்தேகமென்றும் அநியாத்ருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் சாவகாசம்பண்ணுதவர்கள் கிறிஸ்துததாரைப்பார்க்கிதும் கன்னிமரியாளுக்குத்தாரானே அதிக்குக் கணத்தெடுத்திருக்கிறோம் என்றும் பாப்பாருடைய வர்த்தைபிலும் அவர் என்ன குருமாருடைய வார்த்தை அதிக் மேம்பட்டதாயிருக்குதென்றும் சொல்வார்கள். மேலே பிரகாரஞ்செய்திருக்கும் கடிதத்தை எழுதினவருடைய கோட்பாட்டுக்கு மற்றும் ரோமானுசபையார் ஒத்ததின்ருள்ளேயுடைய அவர்களுடையசபையாரில் அநெகம்பெருக்குள்ளே ஆருடைய கதவில அநியாமையென்றும் மறுமுத்தெழுப்புகது மார்க்கவிலையக்கைப்பற்றி அவர்கள் ஆகிடமாக இப்படிப்பட்ட எண்ணங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று அறிவார்கள்.

அவர்களுக்கென்று கிடமித்த போதகர்வழியாலன்றி வெறெவ்வழியால் இவ்வித வலியங்களைக் கற்றுக்கொள்ளக்கூடும் இப்படிப்பட்ட தப்பித்தமான கோட்பாடுகள் அவர்களுடைய போதகர்வழியாய் அவர்களுடைய மனத்திலுட்பட்டு கிண்ப்படுவதன்டானால் தங்கள் கிறித்தமாய்க் பாழ்ப்பட்டுப்போன ஆத்தமக்களுக்குகைப் பராபரனுக்கவர்கள் என்ன கணக்கொப்புவிக்கக்கூடும்? மதவிலையத்தைப்பற்றித் தோவகையான கத்தோலிக்கர் எண்ணியுள்ள எண்ணமெல்லாம் வேதவசனத்தைப் படித்து அதனைத்தத்தைத் தன்மட்டு விளக்கிக் கருத்தரைப்பண்ணுகிறது நீக்கப்பட்டுப்போமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லாது. வேதாகமத்தைக் கற்பனையுமாத்திரம் ஒருவன் உவமித்த தப்பித்தத்துக்கு ஒருகாலம் உட்படமாட்டான். மனிதன் சற்றே அறியுக் குறைச்சலுள்ளவருகிதனால், சிலவேளைகளில் வேதவசனத்தைப்பற்றி மோசமான எண்ணத்தைக் கொண்டிருந்தாலும், அதுகருத்தை உற்றுணர்ந்து பாப்பதுண்டானால் அது வேதவசனத்தைப் பரப்பினதிலுல வந்த மோசமென்று எண்ணக்கூடாது. ஏனென்றால் அதிலுல வரும் பலனுக்கொவ்மும் எதிர்த்தவோடாது.

We are most happy to give insertion to the following communication, correcting the erroneous impression we gave publicity to in a late No. of the Star, in our notice of the Plantation Mission, Kandy, that coolies on estates were employed on the Sabbath. We have understood that there are many Europeans in India who reject the *divine obligation* of the Sabbath, and we have heard of one instance, at least, on the continent, where labourers were employed on that day. We are glad to know that such is not the practice in Ceylon, and we hope it may never be. It would be well, however, for Proprietors of estates to consider whether they are not in a sense accessory to the profanation of the Sabbath by not removing the necessity. (U)

it is in their power to remove it and we think it must be) of their laborers flocking into Kandy "by thousands every Sunday to buy provisions for the week." Certainly every one who loves the sanctity and rest of the Sabbath must feel that nothing is more dissonant to the proprieties of the day than the scenes of a common native bazar.

To the Editor of the Morning Star.

DEAR SIR,—I hasten to correct an erroneous impression which you have received respecting the employment of coolies connected with the Coffee Estates around Kandy, on the Lord's day. Though it is no where said, in the Report of the Plantation Mission, that the Coolies were exempted from working on that day—it being thought unnecessary to specify a fact so generally known—I regret that any remark should have led you to infer a contrary idea. I am not aware that on any of the Estates in the central province, belonging to Europeans, or Natives professing Christianity—the coolies are required to work on the Lord's day. It is however much to be regretted that they have not another day or half a day allowed them by their Masters,—as they now flock into Kandy by thousands every Sunday, to buy provisions for the week.

Two or three of the Estates are visited on the Lord's day, but it is evident that to compass so many as eighteen estates,—located in some instances 20 miles from each other,—it is necessary to devote every day in the week to the work. It is therefore when estates are visited on working days that the Proprietors allow the coolies one hour's cessation from labour to hear the Gospel preached.

The expenses of the Mission are about £3 per month, and the subscriptions amount to not quite half that sum. Hereafter a yearly abstract of donations and expenditure will be published. It is contemplated to employ additional agency as soon as possible and as that will involve increased expense, it is with much pleasure I notice your willingness to receive donations towards the object, and I trust many friends of the Redeemer will be found willing to aid by their pecuniary contributions the spread of the Gospel among those who, notwithstanding their temporal debasement, have souls as valuable as their own. Believe me, yours truly,

Kandy, Aug. 22d, 1843.

C. C. DAWSON.

புதினச்சங்கதி.

இலங்கைத்தீவைச் சார்ந்த கனம்பொருத்திய நியாயலோசனைச் சங்கத்தாரின் நியாயவிசாரணைகளைக் குறித்த ஏற்பாடு.

இலங்கைத் தீவைச் சார்ந்த நியாயவிசாரணைகளைக் குறித்து ஆலோசனைச் சங்கத்தாரின் சம்மதமும் ஆலோசனையுமுட்படக் கவணர் அவர்கள் செய்திருக்கும் ஏற்பாட்டின் விபரம் முழுமையையும் இப்பொழுது எடுத்து விபரமாய்ச் சொல்லச் செய்ய மில்லாதபடியில் அவைகளைக் கருத்திப் பொழிப்பாகச் சில காரியங்களை எடுத்துப் பின்னர்த் காட்டுவோம்.

பிறகிட்ட ஆவணி மீ. யதி. திகதிலின்றி கடின ஆலோசனைச் சங்கத்தின் வரலாற்றென்னவெனில், "கனம்பொருத்திய சுப்பிரீக் கோட்டில் இப்பொழுது நடத்தவரும் ஒழுக்குச் சட்டத்தைத் திருத்திப் புதுப்பிக்கவும், கீழ்க்கோட்டென்று சொல்லப்படும் டுல் திரிக்ட்கோட்டிலும் அப்படியே இப்பொழுது பரம்பிவரும் கட்டண முறைகளை மாற்றித் திருத்திப் புதுப்பிக்கவும், பிறக்கிராசி அல்லது அசேசர் என்று சொல்லப்படும் நடுவரில்லாமல் தீர்க்கு மபடிக்கு டுலிதிரிக்கட்கோட்டுக்குக் கீழான கோடுகளை வைக்கு ம்படிக்கு, போலீஸ் என்று சொல்லப்படும் கோடுகளை ஸ்தாபித்துப் பரமத்திறந்தற்களை விளக்கித் தீர்க்கவும், கிறிஸ்தவக் காரியங்களைப் பற்றிப் பெறுமான நீதி செயுத்தவும், கிணற்றில், ஆற்றில் விழுந்து அல்லது பாம்பு கடித்து மரத்தால் விழுந்து மரத்திலிருந்து சூதியாய் மண்ணிற்றுப்போன பிரேதத்தைப் பற்றிக் கெட்டியாய் நியாயத்துடன் விசாரணைபண்ணவும்." கட்டண ஒழுக்குகளுண்டாகவேண்டுமென்று எங்கள் அபிபுத்தமதத்தவமகத்தவம் பொருத்திய இராக்சிசியலர்களின் நிபரயதூரத்தராகிய அத்தவக்காத்து நயிலார் கேட்டுக்கொண்டார்.

மேலும், யன் திகதிலின்றி கடின ஆலோசனைச் சங்கத்தின் வரலாறுவது, "கிறிஸ்தவக் காரியங்களைச் சுப்பிரீக் கோட்டுக்குச் சாட்சிசொல்லச் சித்திசிலிட்டுவைக்கப்படும் எப்பேர்ப்பட்ட சாட்சிக்காரருக்குப் பக்கால செலவுபடி கொடுக்கவேண்டுவதவசியமென்பதைப்பற்றி அத்தவக்காத்து நயிலார் ஒழுக்குபண்ணவேண்டுமென்று சங்கத்தாளைக் கேட்டுக்கொண்டதற்குச் சொன்ன நிபரயமென்னவெனில்

சிலபேர் தங்களுடைய கிடுகிடுகைகளைக் காணவேண்டுமெனில், அல்லது சில காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமெனில் சுப்பிரீக் கோட்டுக்கு முன்பாக விளங்க இருக்கும் மறியற்காரரிடம் போய் அவர்களைத் தனதுபண்ணிக்கொண்டு தங்கையுஞ் சாட்சியாகச் சித்தாரித்துப்போட்டார் பணத்தருவோமென்று சொல்ல மறியற்காரரும் அவர்களைச் சித்தாரிக்கும்பொழுது அவர்கள் மெத்தச் சொசாக உலாத்திப்பயனம்பண்ணிக்கொண்டு கவரணயேத்திற்செலவாகச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு தாங்கள் நினைத்த காரியத்தைப்பற்றித் திரும்பவுத் தாங்களிருந்துவந்த இடத்துக்குக் கவரணமெத்துச் செலவாகப் போகிறார்கள். இதற்குமத்த இனிமேல் விடக்கூடாது. இனிமேல் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவக் காரியத்துக்கும் மெத்த அலவசியமான சாட்சிக்காரருக்கேயல்லாமல் மற்றவர்களுக்குக் கவரணமெத்தால் யாதொரு செலவாகுதல் படியாகுதல் கடைக்கமாட்டாது.

மதுரை.

வாந்திப்பிராந்தி—சகலவித நோய்களுக்குமிடமான தேகத்தைப் பொருத்திய மனிதன் பட்டி எந்த நோயினும் அதிகம் பிராந்தியை உலகம் நடுங்குகொடுக்கத்தக்கதான கோதாரி வியாதிக்கொஞ்சநாள்க்குமுன் அதிகம் வேகத்துடன் சிலகங்கையிலுலாவல்க்கும் இப்பொழுது சற்றே இளக்கங்கண்டிருக்குது. திண்டிக்கல் விலும் இந்த வியாதி கொஞ்சத்துக்குக்கொஞ்சம் பரம்பிவந்தாலும் பிறகிட்ட வருடத்தில் நடத்ததுபோல அங்கம் பேர் இவ்வருடத்திற் சாகவிலை.

மதுரை.—ஆவணி மீ. யதி. அமெரிக்கன் மிசியோனார் சிலகங்கையிற் கட்டப்பட்ட தேவாலயம் முற்றும்முடித்துப்போயிற்று. அங்கே வேலைசெய்துகொண்டுநின்ற கூலிக்காரரில் ஒருவன் ஏதோ குறைய உய் முனத்துக்குயரமான சாரமரத்திலிருந்துகீழேவிழுந்து ஒரு என்பாருதல் முடியாதது பெரிய ஆச்சரியம். அவனுக்குடனே இறந்தமெடுத்து இப்பொழுது மெத்தச் சுகமாயிருக்கிறார் திருப்புவனத்திற் தேவாலயம் கட்டமுடிக் கட்டிமுடிந்தாயிற்று. மதுரையிற் தேவாலயம் கட்டுப்பட வருகிற சேவலாய்க்கிழமை அத்திபாரம்போடவிருக்கிறார்கள்.

சென்னப்பட்டினம்.

சென்னப்பட்டினத்தைச் சார்ந்த கோவறமேத்தாரால் இப்பொழுது கிருபிக்கப்பட்ட கட்டணமுறைகளை ஒன்றென்னவெனில், சென்னப்பட்டினத்திற் பிறவூவர்க்கெவரென்கிலும் வந்து குடியிருக்கச் சம்பவீத்தால், அவர்கள் இப்போதானே அதிகச்சுமாத தாங்கெனவிலமிருந்து வந்தார்களென்றும், எப்போ வந்திருக்கிறார்களென்றும், என்னதொழிலென்றும் தெரியப்படுத்தவேண்டுமென்றும், அப்படித் தெரியப்படுத்தாததேபோகில் அவர்களைப் பிடித்தமறியற்படுத்த வேண்டுமென்றும் கட்டண கிருபித்த லுண்டாயிற்று.

Belgaum—பாலகம்.

பரிசுத்தமான சடலத்தைப் பொருத்தினவரென்று காணப்பட்ட ஒரு பிராமணக்குருக்கன் கொஞ்சநாள்க்குமுன் கைவெட்டுக்கத் துணிந்ததினற் கையெய்யாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு விளங்கினவேனில் தான் கைவெட்டுக்கத்துணிந்தது நிச்சயத்தானென்று தன் வாயாலே சொல்லியிருக்கிறார். இந்தக் கைப்பிராமணக்குருக்கன் போனவிடெல்லாம் பரிசுத்தமாய்விட்டதென்று சனங்கள் இத்தற்கு முன் எண்ணியிருந்த எண்ணமெல்லாம் இலகமாகத் தைக் காத்துக்கொண்டிருந்த கிண்பிண்ணக்குச் சமானமாய்ப் போச்சுதே!

காகிதப்பிரத்தியுத்தரம்.

"சூட்சாதிசூட்சுஸலீம்" என்று கையொப்பம் வைத்தவர்மோசே எழுதின உற்பத்தியாகாண்டம் உக உடம் அதிகாரங்களைவாசித்துப் பார்த்தாரானால் அதில் ஆகாரும் இலகவேனில் ஆபிரகாம வின்னுப் பிரித்த பரபரன் ஆபிரகாமிடத்தில் அவனுடைய ஒரே பெருன புத்திரனைப் பலசெலுத்துமபடி கேட்ட நேரத்தில் அவர்கள் இருவரும் போய் பேரன் என்ற கார்டுந் சஞ்சரித்தார்கள் என்க காண்பார். ஆபிரகாமுடையசொர்த்தப் பெண்சாதியினால் அவனுக்கொரேபெருன புத்திரன் பிறத்தபடியானும் இலமேயேல் உரிமைச் சந்தரத்துக்குப் பக்காணியல்லாதுபோனதுவெனும் இசாக்கு "ஒரேபெருன புத்திரன்" என்றழைக்கப்பட்டான், நசாக்கிலுலே உனக்குவித்துண்டாகும், மோசே, உற்பத்தியாகாண்டம், உக. உக.

SUMMARY OF NEWS.

JAFFNA.

Jaffna Legislative Council.—We give in this number the proceedings of the Legislative Council, presuming that many of our readers will be interested and instructed by an account of its doings. The length of them has constrained us to publish an additional sheet as a Supplement, which has occasioned some delay in the publication of this No.

MY DEAR STAR,

Please whisper to the Judge of this District that the dancers from the continent have again come to Jaffna to devour the wealth and health of the people and ruin their eternal welfare. Yours most obediently,

POTHOS.

Small Pox.—Of the eight cases of small pox noticed in the last number of the Star, 1 is dead, and the other 7 are discharged on certificate. Five other cases of small pox are reported to have occurred at Pt. Pedro.

A Cheetah lately entered the village of Oodoopitty and seriously wounded seven persons; the animal was subsequently shot.—*Communicated.*

MADURA.

18th Aug.—The Church (Am. Mission) at Sevagunga is nearly completed, and a bright ornament it is to the place. One of the workmen fell from the scaffolding last week to the ground, a distance of about 40 feet, and strange to say not a bone was broken, though he was badly bruised. He was immediately bled, and appears now to be doing well.—The steeple of the church at Tirupooivanam is also nearly completed. The foundation of the church at Madura is to be laid next Tuesday.

Aug. 26th. Cholera has been raging to an alarming extent at Sevagunga, but is now subsiding. A few cases have also occurred at Dindigal, but the disease is light compared with what it was last year. The improvements in and about the fort of Madura, are carried on with spirit.

Birth.—At Dindigal on the 31st of August 1843, the wife of Mr. G. D. Kittoo, Garrison Writer, of a son.

MADRAS.

By a recent Government Order all foreigners residing in the Presidency are required to report forthwith what country they are of—the period of their arrival, occupation, &c. under default of which they are to be placed under personal restraint.

BELGAUM.

A correspondent of the *Madras Record* states under date of August 29, —that a Brahman priest, whose person was considered so sacred, that when he approached a house, it was hallowed by his presence, had lately been detected in an attempt at robbery, and had confessed his guilt.

BOMBAY.

Attempt at Mutiny.—The Bombay papers state that Capt. Cormien of the ship *Benares*, which arrived from Bencoolen on the 6th August has charged certain Parsee passengers with inciting the crew to mutiny for the purpose of taking the vessel into a foreign port. The subject is under investigation. It is stated that the friends of the Parsees have offered Capt. Cormien 5,000 Rupees to withdraw the complaint.

A new discovery in the Belvidere case.—An old brahmin of the name of *Senje Annul*, was lately brought before the Police on a charge of conspiring to defraud the insurers of the cargo of the ship *Belvidere* (which was burnt some months ago) to the amount of 70,000 Rps. Information was given against this man by one of the gang of robbers lately detected.

Errata.—The annuity granted by parliament to the Princess Augusta, is stated in our last to be £ 7,000. It should have been £ 3,000.

TO CORRESPONDENTS.

"A Lover of good character" is declined; if a "Witty Moslem," will read Chapters xxi. and xxii. of Genesis he will find that Hagar and Ishmael had been sent away from Abraham and were dwelling in the wilderness of Paran at the time God commanded Abraham to offer his *only* son Isaac. He was called his *only* son, as being the only one born to him by his proper wife, and as Ishmael was then entirely separated from the family interest. "In Isaac shall thy seed be called" Gen. xxi. 12.

"A Native Protestant" and "A Roman Catholic" will be inserted in a future No.; the request of "A Student" is under consideration; "A Student at Mulai," had better ask his question of his teacher. "Chettampalam Canapath" "J. W." "No matter who," "a student" Madura, when we can find room; "A Balance" is referred to p. 294, Vol. II. where he will find certain questions proposed for him to answer, with this remark appended "It is proper that we require, in behalf of our readers an answer to these questions before engaging in any further discussions on the subject of our former remarks." The reason his former communication was passed in silence was because he did not take notice of these questions: we would commend them again to his notice.

அறிவித்தல்.

இத்தாற் சகலரும் அறியும்படி இலங்கை வடபகுதிக்குச் சேர்ந்த அல்லைப்பட்டிக்கு அடுக்கலிருக்கும் முத்துப்பாளில் இவ்வருஷம் அற்பகி மாதத்திற் பதினேர்துதோணிவிட்டு நாலு நாளைக்குக் குளிப்பித்தெடுத்திக்கொள்ளும் விலைக்குக்கொள்ளப் பிறிபமுள்ள பெயர்களிடம் அடுத்துவருகிறபுரட்டாதி மாதம் உடுதிசதி அளவும் யாழ்ப்பாணம் ஏசுநாத துரைவர்த புறப்போசல் வாங்குவாரென்றறிவிக்கப்படுகிறது. புறப்போசல் தோணிகள் முழுதுக்கும் அல்லதொரு பகுதிக்கென்குதல் கொடுக்கலாம். கேட்கும் விலைபைக் கோவரணமேந்தாருக்கேற்படுத்தி அதிப்பண்ணப்படும் தீர்ப்பானத்தை உடற்கையுள்ளவர்களுக்கு விளக்கப்படும்.

NOTICE.

Notice is hereby given that tenders will be received by the acting government Agent for the Northern Province until the 25th September next, from persons wishing to purchase the right of fishing the Pearl Banks of Allapitty, in the Jaffna district of the Northern Province for 4 days with the number of 15 Boats in the Month of October this year. The Tenders may be for the whole or for a part of the number of Boats, and the offers made will be submitted to government, and the decision will be made known to the parties concerned.

Jaffna Cutchery, } E. H. SMEDLEY.
31st August 1843. } Acting Government Agent.

TO SCHOOL MASTERS.

WANTED immediately, a SCHOOLMASTER who is capable of teaching English grammatically, Geography, with the use of the globes, Mathematics, and Natural Philosophy. A Native Christian, who has had some experience in teaching will be preferred.

Apply to the Rev. P. BATCHELOR, Negapatam.

CONTENTS. அடவணை.

Beschi's Instruction, &c.	181	புறக்கம்.
Phenomena of Eclipses	182	வெய்யொழுக்கம்
Abbott's Lessons on Morals	183	பொருத்தவிலக்கம்
Mr. Poor's Letter to his late		கண்ணெறி மூன்றுவது
Pupils No. x.	184	கடிதங்கள்
Statement of schools under the		கிறித்தவன் புரணசிறுண
care of Am. Madura Mission	185	குறிஞ்சேவெண்டுமென்ப
Communications	186	தைப் பற்றி
Rules for the conduct of a Chris-		கிறித்தமார்ச்சம்
tian Life	187	பஞ்சாந்திரச்சுதை
Scriptural Proofs, &c.	ib.	கலியோவின் கதை
Pancha Tantra Katei	188	குறள்—பஞ்சாங்கம்
Anecdote of Galileo	ib.	கடிதம்
Cural—Panchangum	ib.	பத்திராபிபுத்தாயாகம்—கடித
Legislative council	189—192	புதினக் சங்கதி
Answer to the inquiry—What		
shall I do to be saved?	192—194	
Summary of News	196	